MIHNEA MOISESCU

CIC inimă de voinic

EDITURA ION CREANGĂ

MIHNEA MOISESCU

CiC inimă de voinic

COPERTĂ ȘI ILUSTRAȚII: FLORIN OBREJA

EDITURA ION CREANGĂ BUCUREȘTI, 1975

virtual-project.eu
== aladrian ==

Toate întîmplările pe care le veți afla mi le-a povestit vîntul ce coboară de pe crestele munților, purtînd în suflarea sa miresme amețitoare de pădure.

Din foșnetul lui ușor se înfiripa povestea lui Cic-Pitic-Inimă-de-Voinic, pe care o voi depăna acum pentru voi...

CAPITOLUL I

(În el, dragii mei copii, despre-o poiană minunată voi vorbi.)

Se găsește undeva un falnic munte, cu poalele acoperite de copaci voinici, drepți și rămuroși. Frunzișurile lor sînt atît de bogate, încît doar rareori scapă printre ele cîte o stingheră rază de soare sau de lună.

Se află totuși în pădurea aceea deasă și-ntunecoasă un loc unde soarele poate dărui, nestingherit, pămîntului toată mîngîierea razelor sale, o poiană larg deschisă spre cer, care, din primăvara timpurie pînă în prag de iarnă, se învesmîntă cu iarbă înaltă, mătăsoasă, și cu roiuri de flori.

Poiana e tăiată în două de vadul șerpuitor al unui izvor cu apă atît de limpede, încît lumina zilei și razele lunii pătrund pînă pe fundul de stîncă lustruită și undele jucăușe capătă scînteiere de argint topit.

Iată de ce i se spune acelui loc Poiana Izvorului de Argint.

În poiană trăiau fel de fel de gîngănii și mici animale de pădure, iar în frunzișurile copacilor din preajmă își zidiseră cuiburile păsărele zglobii, printre care o coțofană cu coadă lungă, neagră, strălucitoare și un pieptar alb ca spuma laptelui.

Poposea adesea într-un stejar tînăr și o privighetoare cu penele cenușii ca pămîntul pe vreme secetoasă, dar cu un glas atît de dulce, de ar fi putut topi și inima unei stînci.

În vara în care s-au petrecut întîmplările pe care vi le voi povesti, își făcuse cuib într-un arbore de la marginea poienii și o porumbiță gulerată, pasăre rară și drăgălașă, pe care vechii locuitori ai poienii o îndrăgiră curînd.

Părea acel luminos loc din sînul pădurii un tărîm al prieteniei și înțelegerii, unde nimeni nu se certa și nimeni n-avea de ce să se teamă.

Așa a fost pînă în ziua cînd poienii a început să-i dea tîrcoale un motan sălbatec, un motan voinic, cu blană tărcată, cu coadă lungă și stufoasă, cu cap mare și urechile ascuțite. În ochii lui ardeau parcă flăcări verzui. Avea gheare lungi și dinții ca pumnalele.

Își făcuse jupînul tărcat socoteala că Poiana Izvorului de Argint ar putea deveni pentru el un strașnic loc de vînătoare.

Și de la gînd ticălos, trecu în curînd la faptă ticăloasă!

Mai întîi căzu jertfă cruzimii sale o vrăbiuță de munte, care țopăia veselă printre pietrele lustruite de la marginea izvorului. Apoi alte cîteva păsări de felurite neamuri scoseseră ultimul lor ciripit în ghearele neiertătoare ale motanului.

Otrăvită de spaimă ajunsese viața locuitorilor poienii, care se sfătuiau și se tot sfătuiau, dar vreo scăpare nu găseau.

Într-o dimineață, motanul săvîrși o nouă ticăloșie; prinse și mîncă pe unul dintre cei doi puișori ai porumbiței gulerate!

Din durerea ce-i sfîșia inima și din teama că și celălalt pui care-i mai rămăsese ar putea ajunge în ghearele hapsînului, încolți în mintea porumbiței un gînd pe care se grăbi să-l împărtășească locuitorilor poienii:

— Să mergem la preaînțeleptul pitic Sic, bunul spiriduș al pădurii, să-i cerem ajutor!

Toți fură de acord că ideea nu era deloc rea și într-o însuflețită adunare fu aleasă o delegație formată din porumbița gulerată, privighetoarea cu glas neîntrecut și o rădașcă bătrînă, cam tăcută, dar foarte înțeleaptă.

Porniră cei trei soli la drum, purtînd cu ei nădejdile a zeci și zeci de mici viețuitoare...

CAPITOLUL II

(În care faceți cunoștință cu Cic, bătrînul și preaînțeleptul pitic și cu alți pitici mai tineri, dar tot atît de mici.)

În acea pădure trăia din vremi străvechi o familie de pitici. Din tată în fiu toți fuseseră de meserie spiriduși. Se îngrijiseră ca în pădure să se păstreze anumite rînduieli și-i apăraseră pe cei slabi de prigoana celor puternici și răi.

Șeful spiridușilor era Sic, cel mai bătrîn pitic, atît de bătrîn, încît se vedea nevoit să-și înfășoare de zece ori barba în jurul mijlocului ca să se poată mișca dintr-un loc în altul, asta, bineînțeles, dacă nu folosea fermecata lui nuielușă de arin, pe care, cînd încăleca, mai iute ca o rîndunică zbura.

Cînd delegația viețuitoarelor din

Poiana Izvorului de Argint ajunse la locuința spiridușului, ce se afla în scorbura unui stejar bătrîn de șase sute șaizeci și patru de ani, privighetoarea începu să povestească într-o doină toate nenorocirile care se abătuseră asupra lor.

După ea vorbi rădașca și la sfîrșit își strigă durerea mama-porumbiță.

Cînd solii terminară de cuvîntat, bătrînul Sic scăpă un oftat din adîncul sufletului și rosti, parcă puțin rușinat:

— Da... S-a abătut mare necaz peste capetele voastre! Și eu care credeam că în Poiana Izvorului de Argint domnește doar buna înțelegere și pacea! Situația e atît de gravă, încît ar trebui ca un pitic-spiriduș să locuiască mai multă vreme cu voi... Numai că toți spiridușii mei sînt ocupați prin părțile de pădure pe care le are fiecare în grijă...Va trebui să așteptați pînă deseară, cînd se întorc ceilalți pitici, ca să ne sfătuim și cu ei.

Solii așteptară pînă ce alți patru spiriduși se adunară în fața locuinței lui Sic.

După ce privighetoarea povesti iarăși necazurile prin care trecuseră, spiridușul-șef întrebă:

— Care dintre voi ar vrea să locuiască mai mult timp în Poiana Izvorului de Argint?!

Piticii vorbiră pe rînd ca să spună, de fapt, toți cam același lucru: că nu puteau lăsa nesupravegheate locurile din pădure de care răspundeau, pentru că și pe acolo viețuiau animale care, rămînînd de capul lor, s-ar apuca de ticăloșii, la fel ca motanul.

— Așadar, nu avem cum să-i ajutăm pe necăjiții din Poiana Izvorului de Argint?! mai întrebă spiridușul-șef.

Piticii rămaseră tăcuți, cu capetele plecate. Doar într-un tîrziu unul dintre ei exclamă:

— Eh! Dacă vîntură-lume ăia de Nic și Bic n-ar fi...

— Lasă asta acum! îi curmă vorba bătrînul Sic, care nu voia ca niște străini, cum erau solii ce le cereau ajutor, să afle anumite lucruri, nu prea de laudă, petrecute în familia piticilor-spiriduși.

(Vouă însă, dragi copii, o să vă spun eu despre ce era vorba: pînă nu de mult, în pădurea cea bătrînă trăiseră opt pitici. Dar cu puțin timp înainte, doi dintre ei, Nic și Bic, plecaseră, fugiseră, dezertaseră, stîrnind indignarea tuturor celorlalți din familia lor.

Nic și Bic erau niște pitici tineri, care nu împliniseră încă două sute de ani. Totuși la vîrsta aceea puteau să înceapă și ei să muncească, adică să ia în grijă cîte o parte din pădure, cum făcuseră toți moșii și strămoșii lor. Dar celor doi le venise ideea năstrușnică să nu se mai apuce de meseria de spiriduș și să se facă... artiști de cinema!

Și știți cum le încolțise gîndul acesta cu totul neobișnuit pentru un pitic dintr-o familie de spiriduși?!

La marginea pădurii se construise în ultima vreme o cabană în care locuiau tăietorii de lemne. În curtea acelei cabane, o caravană cinematografică proiecta din cînd în cînd cîte un film.

Tinerii pitici Nic și Bic, care dădeau adesea tîrcoale cabanei, vizionaseră și ei cîteva filme și se îndrăgostiseră grozav de cinematograf. Și cînd, într-o seară, văzuseră un film de desene animate în care eroii principali erau doi pitici, ce credeți că se gîndiră dumnealor? «Probabil că acolo unde se fac filme e lipsă de pitici adevărați! De asta îi desenează! Dacă ne-am duce la cei care plăsmuiesc filmele și le-am spune că vrem să ajungem artiști, desigur că ne-ar primi cu bucurie și curînd am deveni celebri în lumea întreagă!»

Gîndul acesta îi ispiti atît de tare, încît într-o dimineață, la sculare,

bătrînul Cic găsi în fața locuinței sale o coajă de copac pe care scria:

«Nu ne mai facem spiriduși! Vrem să ajungem artiști de cinema! Rămas bun pentru totdeauna. Nic și Bic»... «P.S. Dacă o să vă duceți pe la cabana tăietorilor de lemne, o să auziți curînd de noi!»

Nu pot să vă spun cît de supărat a fost bătrînul Sic și ceilalți pitici! Tocmai cînd ziceau și ei că or să mai intre încă doi în tagma spiridușilor, poftim ce făcuseră trădătorii! Pentru că niște vîntură-lume, neisprăviți și trădători, îi numiră de atunci încolo pe cei doi fugari...

Bătrînul Sic socotea această întîmplare ca cea mai mare rușine petrecută vreodată în atît de vechea lor familie. E deci ușor de înțeles pentru ce nu voia să afle și străinii toate cîte se întîmplaseră cu Nic și Bic...

— Așadar, dragi soli, vedeți care e situația! rosti Sic. N-am pe cine trimite să locuiască mai multă vreme cu voi! Cred că singurul lucru înțelept care v-ar rămîne de făcut ar fi să părăsiți Poiana Izvorului de Argint și să vă mutați în acele părți ale pădurii ce se află sub supravegherea unuia dintre noi.

— Preaînțeleptule pitic, cuvîntă rădașca, iubim prea mult Poiana ca să o părăsim.

— Da... Da... Vă înțeleg, șopti Sic... Atunci... cum aș putea să vă ajut?! Cum?!

Se lăsă iarăși tăcere peste adunare, o tăcere plină de tristețe.

Deodată se auzi un glas subțirel; ca un fir de ață:

— Mă duc eu să ajut viețuitoarele necăjite!

Toate privirile se avîntară în sus.

Deasupra adunării zbura un fluture argintiu pe care călărea un pitic, un pitic mai mic decît ceilalți, un pitic fără barbă și mustăți, cu fața de copilandru.

Era Cic, cel mai mic pitic, care abia împlinise o sută douăzeci de ani, ceea ce pentru un pitic din familia spiridușilor însemna încă vîrsta copilăriei.

— Mă duc eu în Poiana Izvorului de Argint, repetă Cic, executînd cu «armăsarul» său măiestre cercuri deasupra adunării.

(Tocmai se afla la ora de călărie și întîmplător auzise discuția. Era socotit prea mic ca să fie poftit la un sfat unde trebuia să se ia o hotărîre atît de importantă.)

— Vorbești necugetat, copile! îi răspunse spiridușul-șef. Pesemne că uiți ce vîrstă ai!

Cic, coborînd de pe «armăsarul» înaripat, păși în fața bătrînului și încercă să-l convingă cu vorbă cumpătată și înțeleaptă. Îi aminti că situația era cu totul aparte și ar fi bine să se facă o excepție și să i se acorde chiar atunci titlul de spiriduș, ca să ia în pază Poiana Izvorului de Argint.

Rugăminților lui Cic li se alăturară rugămințile solilor, ba, în cele din urmă, chiar și ceilalți patru pitici încercară să-l convingă pe bătrînul Sic, fiecare spunînd ceea ce socotea mai potrivit:

— E băiat foarte deștept și harnic!

— Totdeauna s-a descurcat cînd s-a ivit vreo împrejurare mai deosebită, cu toate că n-a avut nici o unealtă de spiriduș.

— La învățătură îi întrecea pe Bic și Nic, deși ăia erau mai mari.

— Cînd n-a vrut să-i urmeze pe cei doi fugari, cu toate că Bic și Nic l-au ispitit, și-a dovedit mai mult ca oricînd înțelepciunea și dragostea pentru meseria de spiriduș! cuvîntă și cel de-al patrulea pitic.

— Știu! Și nu era nevoie să mai amintiți acum... anumite lucruri! se răsti Sic, supărat că se vorbise iarăși despre «trădători» în fața străinilor. Da, Cic e un copil foarte înțelept și va ajunge un spiriduș cu care o să se mîndrească tot neamul nostru. Dar asta se va întîmpla abia peste optzeci de ani! Acum e prea tînăr!

Cic nu se lăsă însă păgubaș! Știa el că șeful spiriduș îl iubea tare mult, de asta, apropiindu-se de Sic, începu să-l mîngîie pe barbă și pe mustăți (ceea ce bătrînului îi plăcea nespus) și să-l roage cu un glăscior mai dulce ca mierea:

— Bunicuțule... Bunicuțule drag și bun... Nu ți se sfîșie matale inima de necazul bietelor viețuitoare din Poiana Izvorului de Argint?! Nu vrei matale să-ți pleci urechea la rugămințile solilor și ale mele?! Să lăsăm motanul să mai omoare cine știe cîte făpturi nevinovate?!... Bunicuțule drag, îngăduie-mi să fiu spiriduș în Poiana Izvorului de Argint!

Mîngîierile și vorbele prichindelului începură să topească hotărîrea bătrînului, care știa bine că, deși foarte tînăr, Cic adunase în minte toate cunoștințele de care avea nevoie

un pitic ca să ajungă spiriduș. Dar pe Sic nu-l prea lăsa inima să se despartă de iubitul său nepoțel. Se învățase să-l aibă toată ziua în preajmă. De asta spuse:

— Am să-ți fac pe voie dacă-mi vei răspunde la o întrebare! Vreau să văd dacă mintea ți-e cu adevărat coaptă și dacă meriți să devii acum spiriduș. Dar în caz că nu vei ști răspunsul... gata cu rugămințile!

— Bine, bunicule! Întreabă-mă! se înflăcără Cic.

Bătrînul spiriduș zîmbi pe sub uriașa lui mustață. Pregătise o întrebare pe care o socotea grozav de grea. Era sigur că nepoțelul nu va putea răspunde:

— Ce-i aia o fabulă?

După cîteva clipe de gîndire, Cic începu să explice cît se poate de clar:

— Fabula e o poezie. În ea, lucrurile, păsările, gîzele sau animalele vorbesc și se poartă omenește. Din fabulă tragem o învățătură.

Prichindelul recită apoi foarte frumos poezia «Boul și Vițelul», scrisă de marele fabulist Grigore Alexandrescu.

Adunarea izbucni în aplauze.

Însuși Sic se trezi aplaudînd și exclamînd cu entuziasm:

— În lunga mea viață am pus această întrebare multor spiriduși, dar tu ai răspuns cel mai bine! Înțelepciunea te îndreptățește să capeți, chiar la frageda ta vîrstă, titlul de spiriduș!

Bătrînul aduse apoi din locuință o căciuliță înaltă, țuguiată, roșie ca fraga, cu ciucure auriu și o baghetă de cristal.

Cu gesturi largi, încete, solemne, așeză căciulița pe capul celui mai mic pitic, apoi îi dădu bagheta, rostind:

— De astăzi vei fi piticul-spiriduș al Poienii Izvorului de Argint! Cu ajutorul acestei baghete și a căciuliței vei putea să lupți cu cei răi. Le cunoști puterea! Dar ia bine seama la ce-ți spun; și căciulița și bagheta nu-ți pot folosi decît în Poiana Izvorului de Argint, peste care te-am numit spiriduș! În alte părți, vraja lor piere!

Apoi Sic își îmbrățișă cu dragoste nepoțelul, Cic își luă rămas bun și de la ceilalți pitici și, călare pe rădașcă, plecă în zbor spre Poiana Izvorului de Argint.

CAPITOLUL III

(În care aflați cum micul Cic, neînfricat, îl înfruntă pe motanul cel tărcat.)

Cu mare bucurie a fost primit Cic de către viețuitoarele din Poiana Izvorului de Argint, mai ales că privighetoarea, porumbița gulerată și rădașca se grăbiră să povestească tuturor cît de înțelept era cel mai tînăr spiriduș al pădurii.

De la bun început, piticul se pregăti să înfrunte motanul sălbatec, care putea să reapară oricînd. Ca un adevărat comandant de oști prevăzător și înțelept, își zise că lucrul principal era ca vrăjmașul să nu-i poată ataca pe neașteptate. Pentru asta, hotărî ca toate viețuitoarele din poiană (afară de pui, bineînțeles!) să stea, pe rînd, de strajă, cîte zece deodată, zi și noapte, ca să observe apropierea motanului și să dea alarma.

Trecuseră cîteva zile de cînd Cic se afla în Poiana Izvorului de Argint și vrăjmașul nu-și făcuse încă apariția.

Mulți dintre locuitorii poienii înclinau să creadă că motanul aflase de venirea spiridușului și nu mai îndrăznea să-i atace.

Adevărul era însă cu totul altul; tărcatului îi intrase în cap să se însoare și de asta își petrecea timpul departe de Poiana Izvorului de Argint, în alt colț al pădurii, unde locuia o domnișoară pisică sălbatecă, pe care tare ar fi dorit să o ia de nevastă.

Domnișoara pisică sălbatecă era însă grozav de mofturoasă și de pretențioasă și nu voia să se mărite cu una cu două.

Motanul insista și iar insista, miorlăind cît putea de frumos, mințind cît putea de gogonat, lăudîndu-se cu cea mai mare nerușinare și făcînd promisiuni peste promisiuni, care de care mai grozave. Nu e deci de mirare că n-avea timp nici măcar să se gîndească la Poiana Izvorului de Argint. Dar iată că o întîmplare îi aminti brusc de locul unde se ospătase cu fragedă carne de pui...

A sosit clipa, dragi copii, să vorbim puțin și despre jupînița coțofană, care locuia într-un copac de la marginea Poienii Izvorului de Argint. Era o pasăre prietenoasă, n-avea suflet rău, în schimb avea o limbă prea neastîmpărată și-i plăcea să facă pe grozava, să arate tuturor că ea știe orice se întîmplă în lume...

În a șasea zi de la sosirea lui Cic în poiană, se apucă jupînița coțofană să colinde pădurea în lung și-n lat, strigînd cu voce ascuțită, asurzitoare:

— Motanul tărcat s-a speriat! Nu mai îndrăznește să calce în Poiana Izvorului de Argint de cînd a venit la noi Cic, cel mai înțelept pitic! Motanul s-a speriat și de gheara-i ascuțită am scăpat!

Era foarte încîntată coțofana de aceste versuri șchioape pe care le adunase laolaltă cu chiu și vai și le trîmbița prin toată pădurea.

Motanul tocmai se afla în vizită la domnișoara pisică sălbatecă și se lăuda că pe el nimeni nu-l poate înfrunta. Ba, la un moment dat, se apucă chiar să miaune un cîntec compus de o păsărică ce-i căzuse cîndva în gheare și care sperase că prin lingușire îl va îndupleca să o cruțe... dar sperase zadarnic!

Mieuna motanul, zbîrlindu-și coada stufoasă și bătînd tactul cu labele din față:

— În pădurea asta mare
N-are nimeni așa gheare
Cum am eu! Gheare lucioase...
Ascuțite... fioroase...
Sînt motanul ne-nfricat!
Spaima-n jur am semănat.
Toți sînt mult mai slabi ca mine.
Să mă-nfrunte n-are cine!

Tocmai atunci trecu Coțofana-gură-bogată în zbor pe acolo și glasul ei acoperi miorlăiturile:

— Motanul tărcat s-a speriat! Nu mai îndrăznește să calce în Poiana Izvorului de Argint de cînd a venit la noi Cic, cel mai înțelept pitic!

Buimăcit, tărcatul se opri din cîntat ca să îngîne:

— Ce?!... Ce-a zis?!!!... Ce-am auzit?!!

Făcînd mare haz, domnișoara pisică îi răspunse batjocoritor:

— Că tu, «neînfricatul», te-ai speriat de un pitic.

— De un pitic?! Eu m-am speriat de un pitic?! mieună motanul atît de cumplit, încît tremurară frunzele copacilor. Minciună! Minciună!!! De-o mie de ori minciună!... Vino, pisicuța mea frumoasă! Vino în Poiana Izvorului de Argint și-ai să vezi care e adevărul! Vino!

....

De-abia apucă o vrăbiuță ce stătea de strajă să dea alarma, că motanul țîșni de după un tufiș, într-un salt de tigru, drept în mijlocul poienii, mieunînd ca apucat de turbare:

— Cine e piticul Cic, cel care crede că m-a speriat pe mine?! Cine e nerușinatul?! Să se arate dacă are curaj!

Cic dormea între petalele unei frumoase flori albastre, cînd începu tărăboiul. Se trezi brusc, își puse căciulița cu ciucure roșu, luă bagheta, pe care, în timpul somnului o ținuse pe piept și sări de pe floare pe un trunchi de copac prăbușit. Cînd zări motanul, cel mai mare și mai fioros motan sălbatec pe care îl întîlnise vreodată, simți că-l trece un fior de spaimă prin șira spinării. Dar nu dădu cinstea pe rușine și rosti răspicat:

— Eu sînt piticul Cic, spiridușul acestei poieni.

Văzîndu-l pe prichindel, motanul rămase ca trăsnit:

— Tu?! Tu care ești mai mic decît cel mai mic șoarece te-ai lăudat că

m-ai speriat pe mine?!... Apoi strigă pisicii, rămasă la marginea poienii: Uite-te cine vrea să mă sperie! și izbucni în rîs, un rîs așa de grozav, de-ai fi zis că o să plesnească dintr-o clipă în alta.

Cic așteptă cu răbdare ca motanul să se mai potolească, apoi cuvîntă:

— Eu nu m-am lăudat în nici un fel. Dar pentru că ai venit, îți voi spune un lucru: de azi înainte să nu mai calci în poiana noastră.

Pe cît de brusc începuse rîsul motanului, pe atît de brusc se curmă:

— Ce-ai zis, mă... fir de nisip?! Îmi poruncești tu, mie?! Pentru obrăznicia asta ai să ai de-a face cu colții mei neiertători!

Toți mușchii motanului se încordară. Era gata să sară, cînd Cic dispăru pe neașteptate din fața privirii sale. (Se făcuse nevăzut cu ajutorul căciuliței de spiriduș, care-și arăta puterea atunci cînd îi răsucea puțin ciucurele auriu.)

— Ce... ce-i asta?! Un... unde ești?! se bîlbîi motanul.

— Aici! se auzi glasul subțirel de undeva din dreapta trunchiului de copac pe care Cic stătuse înainte. Și ascultă ce-ți mai spun, motane: dacă nu te potolești, ai s-o pățești rău de tot!

Mieunatul de furie al tărcatului sfîșie aerul ca un cuțit, înghețînd inimile viețuitoarelor care se pitiseră pe unde apucaseră.

Tărcatul făcu o săritură bruscă spre locul de unde auzise glasul lui Cic, dar nu reuși altceva decît să se lovească de un ciot de trunchi.

Vocea piticului veni apoi din altă parte:

— Ar fi mai bine să-ți bagi mințile în capul ăla mare și să gonești pentru totdeauna gîndul că o să-ți mai găsești vreodată pradă în această poiană.

Din nou se repezi motanul spre unde bănuia că se află cel nevăzut și

iarăși se lovi, de data asta de o piatră colțuroasă, care îi zgîrie rău de tot botul. Lingîndu-și zgîrieturile, mieună:

— Puțin îmi pasă de tine! Tu poți să te faci nevăzut, dar ceilalți din poiană, nu! Pe ei o să-i vînez cînd o să poftesc!

— Ba, n-o să mai vînezi aici!

— Poate că o să mă oprești tu?!

— Da, eu.

— Hă, hă! Cum?! Făcîndu-te nevăzut de frică să nu pun laba pe tine?!

— Nu. Altfel!

— Altfel?! Cum, mă rog?!

— Vrei să afli chiar acum?! Bine...

Zicînd aceasta, Cic răsuci ciucurele căciuliței și motanul putu să-l vadă cocoțat pe o piatră.

— Îți spun încă o dată: astîmpără-te! Altfel o pățești!

Tărcatul nici nu-i mai auzi însă bine vorbele. Scoțînd cel mai sălbatec mieunat de luptă, se repezi.

Dar Cic întinse repede bagheta de cristal spre el, șoptind:

— Habarac! Barabac!

Din bagheta fermecată țîșni o săgeată de foc.

Miorlăitul de luptă al motanului se prefăcu într-unul de durere. Flacăra îi fripsese botul.

Piticul repetă de cîteva ori «Habarac! Barabac!» și tot de atîtea ori țîșniră spre tărcat săgețile de foc.

Înnebunit de usturime, motanul o rupse la fugă, uitînd și de vitejie, și de mîndrie, ba chiar și de domnișoara pisică în fața căreia voise să se grozăvească.

Pisica fugi după el, iar în urma lor zbură coțofana, strigînd batjocoritor, de răsuna pădurea:

— Miroase-a motan, pîrlit! Miroase-a motan pîrlit! Miroase-a motan pîrlit!

Tărcatul se opri, hăt, departe de Poiana Izvorului de Argint și începu să-și lingă arsurile. Nu mai arăta

deloc falnic cînd pisica ajunse lîngă el și se apucă să-l ocărască:

— Ești un mincinos! Un fricos!

— Pisicuțo, draga mea, de ce ești rea?! Doar ai văzut singură ce s-a întîmplat! Cum să mă lupt cu unul care piere cînd vrea și scuipă flăcări din băț?! Dacă s-ar fi luptat cinstit...

— Miroase-a motan pîrlit! Miroase-a motan pîrlit! îi întrerupse vorba coțofana cu strigătele ei.

— Nu te-oi prinde eu, smolito! mieună motanul, turbat de furie. O să-ți smulg limba aia blestemată.

— Miorlau! Miorlau! îl îngînă coțofana, care are darul de a imita glasurile altor viețuitoare. Ai să mă prinzi cînd o să-ți prinzi umbra, pîrlitule! Nu-ți ajunge cîte-ai pățit? Miorlau! Miorlau! S-a răzbunat porumbița gulerată! Bine-a făcut cînd l-a chemat pe Cic!

Și coțofana zbură mai departe, strigînd:

— Miroase-a motan pîrlit!

— Porumbița... Așa... N-am să uit... îngînă motanul și începu să macine gînd de răzbunare.

CAPITOLUL IV

(În care veți afla o tristă întîmplare ce-a stîrnit cumplită jale.)

După alungarea motanului, viețuitoarele Poienii Izvorului de Argint se simțiră cum nu se poate mai fericite. Știind că această fericire se datora micului Cic, îl înconjurară cu toată dragostea lor. Fiecare încerca să-i facă piticului o bucurie: păsărelele îi aduceau cele mai gustoase grăuncioare, iepurașii îi dăruiau morcovi proaspeți, culeși cu trudă din depărtate grădini, fluturii îl ospătau cu cel mai dulce nectar...

Cîțiva șoricei roseseră cu dinții lor tari și ascuțiți pereții unei mici scorburi, pînă cînd aceștia deveniseră netezi și lucioși ca o oglindă. Acolo își făcu Cic o locuință de toată frumusețea.

La sculare, la prînz și la culcare, locuitorii poienii cîntau în cor, cu mare însuflețire, imnul lui Cic, compus de privighetoare:

În poiana însorită,
Orice gîză-i fericită
Și-animalul cel mai mic,
Fiindcă-i ocrotit de Cic.
Cic, Cic, Cic,
Cel mai îndrăgit pitic,
Cic, Cic, Cic,
Prietenul cel mic.
În poiană-oricine vine
E primit cum se cuvine,
Doar pe răi i-alungă Cic
Pîrjolindu-i cîte-un pic.
Cic, Cic, Cic,
Cel mai îndrăgit pitic,
Cic, Cic, Cic,
Prietenul cel mic.

Acum viețuitoarele din Poiana Izvorului de Argint se simțeau în siguranță și de asta erau fericite. Socoteau că, după lecția primită, motanul n-o să mai îndrăznească să le pricinuiască vreun rău. Și poate că așa ar fi fost,

poate că tărcatul nu s-ar mai fi arătat în poiană, dacă nu s-ar fi întîmplat... ceea ce o să aflați de îndată...

Se apropia ziua în care bătrînul pitic-spiriduș Sic împlinea șase sute cincizeci de ani. Acea zi era socotită de locuitorii pădurii o mare sărbătoare. Se pregăteau pentru spiridușul-șef frumoase daruri, se compuneau cîntece și poezii...

Bineînțeles că micul Cic nu putea lipsi de la sărbătorirea iubitului său bunic, de care-i era tare dor, și plecă împreună cu privighetoarea spre locuința bătrînului.

Deși multe dintre viețuitoarele poienii socoteau că nu le mai amenință nici o primejdie, Cic luase cele mai strașnice măsuri de pază; rînduise un număr mai mare de străji ca de obicei, dintre cei pe care îi socotea potriviți pentru această treabă.

Numise străjile cu o zi înainte de plecare. Printre aleși fusese și coțofana, datorită glasului ei ce putea trîmbița alarma mai tare ca oricare altul.

Grozav se bucurase guraliva de încrederea ce i se acordase. Și nimeni n-ar fi avut nimic cu bucuria ei, dar pasărea cea mai puțintică la minte ce credeți că se apucase să facă?! Începuse să trîmbițeze în lungul și-n latul pădurii, prin locurile mai depărtate de poiană:

— Cînd pleacă Cic să-l sărbătorească pe bunicul Sic, eu am să rămîn șefa străjilor din Poiana Izvorului de Argint și poiana va fi la fel de bine păzită ca atunci cînd se află în ea Cic!

Repetase prin pădure aceste lăudăroase cuvinte, fără ca cineva din Poiana Izvorului de Argint să prindă de veste.

În schimb, motanul era grozav de supărat că pisicuța îndrăgită nu voia să se mai uite la el, pentru că auzise strigătele coțofenei.

....

Sărbătorirea lui Sic era în toi, cînd

apăru o vrăbiuță, care, abia trăgîndu-și sufletul de cît se grăbise, grăi către Cic:

— Nenorocire! Nenorocire mare!

— Ce s-a întîmplat?!

— Motanul... Blestematul de motan...

Și vrăbiuța povesti cum la puțină vreme după plecarea lui Cic, în Poiana Izvorului de Argint năvălise tărcatul cel sîngeros. Paznicii dăduseră din timp alarma, așa că toți locuitorii poienii apucaseră să se ascundă.

Dar motanul nu se sinchisise de asta... El venise cu un gînd anume: se cocoțase în copacul în care se afla cuibul porumbiței gulerate. În cuib era puiul și pe el voia să pună laba tărcatul!

(Porumbița zburase cine știe pe unde după hrană.)

Cuibul era însă așezat cu meșteșug spre vîrful subțire al unei crengi, unde motanul nu putea ajunge, oricîtă acrobație ar fi făcut. Văzînd aceas-

ta, blestematul se apucase să scuture creanga, cu furie, nădăjduind că astfel cuibul se va prăbuși.

Cuibul era însă temeinic construit, putea rezista și la o mare furtună. Motanul ar fi plecat cu coada între picioare dacă puișorul nu s-ar fi speriat peste măsură. Groaza îl făcuse să uite sfatul mamei sale de a nu părăsi, orice s-ar întîmpla, cuibul.

I se păruse că singura sa scăpare ar fi... zborul!

Ușor de zis, greu de făcut, că puiul era încă o făptură fragedă. Sări el din cuib, pluti puțin prin aer, apoi se prăbuși.

Poate că aripile îi erau însă prea slabe, poate că și spaima i le mai înmuiase, sau poate că, mai degrabă, nu învățase încă temeinic tainele zborului.

Motanul, pricepînd de îndată că a dat norocul peste el, se repezi pe urmele micului porumbel.

Puișorul se înălța cît se înălța în

zbor, apoi se prăbușea. Și iar se înălța... și iar cădea la pămînt...

Păsărelele poienii se rotiseră neputincioase pe deasupra motanului, strigînd după ajutor. Dar cine putea să le ajute?!

Tocmai cînd urmărirea era în toi, se întoarse și porumbița-mamă. Văzînd marea primejdie în care se afla puișorul ei, uită orice frică și se repezi spre motan, chiar în clipa cînd acesta era gata să pună gheara pe puiul istovit.

La început, motanul fusese buimăcit de cutezanța păsării care îl lovea cu disperare peste cap cu aripile și ciocul. După aceea însă, scăpînd un miorlăit mînios, făcuse un salt, cu ghearele scoase din teacă.

Porumbița, cu pieptul sfîșiat, se prăbușise la pămînt...

Nu-i fusese apoi greu motanului să prindă puiul care nu mai avea pic de vlagă...

— Porumbița e pe moarte și te roagă, iubite Cic, să vii cît mai grabnic. Vrea să-ți spună ceva... își încheie vrăbiuța trista povestire.

Cic nu întîrzie; se urcă pe spatele privighetorii și curînd ajunseră în poiană.

Aici... prăpăd! Iarba tăvălită... florile rupte... ca după o bătălie.

Lîngă o piatră mare din apropierea izvorului zăcea porumbița. În jurul ei, o mulțime de viețuitoare care nu o puteau ajuta cu nimic.

Cic, meșter în vindecarea rănilor, își dădu de îndată seama că nici priceperea sa nu-i mai putea fi sărmanei păsări de folos. Apropiindu-se de porumbiță, rosti:

— Sînt eu, Cic... Dacă ai vreo dorință, spune-mi-o, și jur că o să fac totul ca să ți-o împlinesc.

Abia, abia mai reușind să deschidă puțin ochii, pasărea ciripi stins:

— Scapă-mi puișorul... din ghearele... motanului... Pe el... nu l-a omorît... încă... Zicea... blestematul... că

vrea să-l dea... pe dragul meu puișor... drept dar de nuntă... pisicii... Scapă-mi puișorul, Cic...

Fără să șovăie, piticul promise:

— Voi face totul ca să-ți împlinesc dorința. Jur!

— Mulțumesc... mai apucă să ciripească porumbița, apoi își dădu duhul.

După ce-o îngropă, cu mare tristețe, Cic adună viețuitoarele poienii ca să le spună:

— Am să lipsesc dintre voi pentru cine știe cît timp. Dacă motanul vrea să dăruiască puiul de porumbiță, pisicii, de ziua nunții, așa cum a mieunat cînd a plecat de-aici, înseamnă că puișorul mai trăiește. Trebuie să mă grăbesc să-l scap... Știe cineva unde-și are motanul, vizuina?

— Prin partea dinspre munte a pădurii.

— Da... pe-acolo, pe undeva...

Dar nimeni nu știa precis locul.

— Am să-l caut pînă o să-l găsesc!

— Cum o să-l înfrunți pe tărcatul sîngeros, iubite Cic?! întrebă rădașca. Oare ai uitat ce ți-a spus înțeleptul Sic atunci cînd te-a făcut spiriduș?! Ai uitat că bagheta și căciulița ta au putere numai în această poiană?!

— Nu, n-am uitat.

— Atunci?! Fără uneltele tale de spiriduș, cum să înfrunți ghearele și colții motanului?! Îți poți pierde viața.

Celelalte viețuitoare ale poienii strigară, într-o învălmășeală de glasuri:

— Nu pleca!

— Fără baghetă nu poți lupta cu blestematul!

— Nu pleca! Pădurea are atîtea capcane primejdioase!

— Și tu ești așa de mic!

— Trebuie să plec! Am făgăduit porumbiței în clipa morții să-i scap puișorul și-o să mă țin de cuvînt, chiar dacă ar fi să trec prin cele mai mari primejdii!

Piticul vorbi cu atîta hotărîre, încît nimeni nu mai cuteză să-i spună ceva.

După ce îi sfătui pe cei din Poiana Izvorului de Argint să fie cu ochii în patru și să întărească paza în lipsa sa, Cic încălecă pe rădașcă — aceasta ținuse să-l însoțească — și porni spre partea de pădure de la poalele muntelui, unde se spunea că ar locui fiorosul motan.

În urma sa, locuitorii poienii cîntau în cor:

— Cic, Cic, Cic,
Cel mai viteaz pitic!
Cic, Cic, Cic,
Prietenul cel mic...

CAPITOLUL V

(În care, iubiți copii, despre-un balaur voi povesti!)

Zbură rădașca cu Cic în spinare din zori pînă la amiază. Abia cînd soarele se ridicase în cumpăna cerului, sosiră ei în partea de pădure ce se afla la poalele muntelui. Aici pădurea era mai puțin primitoare: mai deasă, mai umedă, mai întunecoasă...

— Da... S-ar putea ca motanul să locuiască, într-adevăr, prin locul ăsta, că ticăloșilor le place întunecimea, cugetă rădașca.

— Ai dreptate... Și-apoi această parte de pădure nici nu se află în paza vreunui pitic-spiriduș, ceea ce-i convine, desigur, motanului, adăugă Cic...

Dădură totuși și prin acele locuri de o poiană. Nu era atît de mare, de însorită și de frumoasă ca cea a Izvorului de Argint, dar avea destulă iar-

bă cu care să se hrănească felurite vie-țuitoare.

Totuși, în poiană nu puteai întîlni nici o suflare.

— Să poposim aici... Pînă la urmă trebuie să vină cineva pe care să-l întrebăm unde e vizuina motanului.

Dînd ascultare hotărîrii lui Cic, rădașca ateriză pe o piatră din mijlocul poienii.

Nu departe de acea piatră se aflau niște ziduri cu totul dărăpănate. (Poate că acolo fusese cîndva casa unui pădurar.) La vreo cîțiva pași de dărîmături, se deschidea în pămînt o gaură, o fîntînă de mult părăsită...

Așteptară cei doi călători destulă vreme, dar nici o făptură, nici o gîză măcar nu se arătă în poiană.

— E ceva necurat la mijloc! șopti Cic.

— Ciudat... Foarte ciudat! adăugă rădașca.

Tocmai cînd dădeau ei astfel glas mirării, zăriră apărînd de după un copac de la marginea poienii, căpșorul unui pui de căprioară. Ochii mari, catifelați, priveau cu nespusă poftă spre iarba poienii. Se citea în ei că puiul era tare înfometat. Stătu încremenit după copac cît stătu, apoi începu să înainteze spre poiană cu pas șovăitor. Deodată țîșni însă în fața lui o căprioară, care, împingîndu-l înapoi, îl mustră, zicîndu-i:

— De ce ești neascultător?! Vrei să te mănînce balaurul?!

— Mi-e foame, mamă!... Și uite ce iarbă e în poiană!

— Știu, puiule, știu... Dar nu uita că acolo e și balaurul! Hai să plecăm repede de-aici!

Auzind aceste cuvinte, Cic și rădașca înmărmuriră. Piticul îngînă, într-un tîrziu:

— Un balaur?! Nu se poate! Bunicul Sic ar fi știut și mi-ar fi spus, dacă în pădurea noastră s-ar afla o astfel de dihanie.

— Poate că balaurul s-a pripășit

aici de curînd și înțeleptul Sic n-a prins încă de veste, șopti rădașca.

— Asta s-ar putea... Deși nu-mi vine a crede... Nu văd nici un balaur... și poiana e destul de mică...

— Știi ceva, iubite Cic, hai să plecăm!

— Ți-e frică?

— Ca să-ți spun drept... mă cam încearcă un fior de spaimă. Și-apoi aici tot n-are cine să ne spună pe unde se află vizuina motanului.

— Ai dreptate... Să încercăm să dăm de căprioara pe care am văzut-o adineauri. Nu cred să fi ajuns departe...

Zburară ei prin pădure... zburară... pînă ce nimeriră într-un mic luminiș în care se aflau adunate felurite viețuitoare: cîteva căprioare cu puii lor, cîțiva iepurași, vreo zece șoricei de pădure, păsărele, fluturi și gîze. Le atrăseseră cele cîteva raze de soare care reușeau să se strecoare printre coroanele copacilor din jur și să ajungă pe pămîntul umed. Doar mîngîierea soarelui putea să le aducă în luminiș, pentru că altă desfătare nu găseau aici, nici iarbă, nici unda unui izvor.

Toate acele viețuitoare aveau o înfățișare jalnică. Mai ales căprioarele și iepurașii abia se mai țineau pe picioare de slăbiciune. Cic află repede ce necaz se abătuse asupra lor:

— Aveam și noi o poiană unde gustam dulceața ierbii proaspete, dar s-a pripășit în ea un balaur cumplit și acum trebuie să ne mulțumim doar cu frunzele uscate din toamna trecută. Aproape că murim de foame!

— Dar unde e balaurul?! Am stat și eu o vreme în poiana voastră și nu l-am zărit, spuse Cic.

— E ascuns în fîntîna părăsită. N-ai văzut fîntîna?

— Ba da... Și cum arată balaurul?

— Trebuie să fie ca un cerb fioros cu șapte capete și cu dinți de lup! răspunse o căprioară și toți cei din neamul ei încuviințară.

— Ba, e ca un șobolan uriaș cu gheare de motan, care scoate flăcări pe bot! chițăi un șoricel și toți cei din neamul lui îi dădură dreptate.

— Ba, e un iepure grozav de mare și de cumplit la-nfățișare, cu colți de dulău! spuse un iepuraș și toți ceilalți urecheați repetară în cor: Un iepure grozav de mare, cu colți de dulău!

— Stați! Stați că m-ați zăpăcit! strigă Cic. Nu mai înțeleg nimic! Fiecare spune că balaurul arată altfel. L-ați văzut, sau nu l-ați văzut?!

O vreme se lăsă tăcere, apoi căprioara care vorbise mai înainte, răspunse:

— De văzut... nu l-am văzut... Dar negreșit că așa cum am spus eu trebuie să fie, pentru că i-am auzit mugetul. Odată, cînd mă aflam lîngă fîntîna părăsită, mi-am chemat puiul care fugise în pădure. Pesemne că mugetul meu a trezit balaurul, că am auzit din adîncul fîntînii un muget îngrozitor!

— Ba, eu am chițăit din întîmplare, pe marginea fîntînii, cînd nu știam cine-i înăuntru, și balaurul mi-a răspuns cu un chițăit gros și fioros!

Ascultînd toate acestea, în mintea lui Cic începu să se facă lumină:

— Așadar, nimeni nu a văzut balaurul?! Dar vreun rău a făcut cuiva?!

Se așternu iarăși tăcere. Viețuitoarele priveau cam încurcate unele la altele. Apoi un iepure răspunse, șovăitor:

— Cred că a mîncat pe un verișor de-al meu care se dusese la marginea fîntînii. L-a tras înăuntru și l-a mîncat.

— Ești sigur că l-a tras balaurul și n-a căzut singur?! întrebă Cic.

— Păi... Știu eu... Cred că l-a tras balaurul... că doar de-aia-i balaur!

— Și eu cred că v-ați speriat degeaba, că răbdați de foame fără nici un motiv! Haideți în poiană să vedem care e adevărul!

Îndemnul lui Cic fu primit cu uimire și spaimă:

— În poiană?!

— La balaur?!

— Să ne mănînce?!

— Nu mergem!

— Nu mergem!!

— Nu mergem!!!

— Vai! Că fricoși mai sînteți!... Dar pînă la marginea poienii puteți merge, nu?! Să priviți de acolo ce-o să se întîmple.

Și Cic, încălecînd pe rădașcă, făcu cale întoarsă spre poiana cu fîntîna părăsită. Viețuitoarele din luminiș, îndemnîndu-se și încurajîndu-se unele pe altele, îl urmară.

Ajungînd la poiană, animalele se ascunseră după copacii din preajmă. Rădașca și Cic se opriră la cîțiva pași de fîntîna părăsită. Piticul porni singur spre fîntînă, în timp ce rădașca îl sfătuia:

— Fii cu băgare de seamă! Nu-ți primejdui viața!

Ajuns pe buza gropii, Cic puse mîinile la gură și chiui spre adîncuri:

— Ehei! Ehehei!!

Din fîntînă se auzi, după cîteva clipe, o voce îngroșată repetînd:

— Ehehei!

Animalele ascunse după copaci tresăriră, gata de fugă, murmurînd îngrozite:

— Balaurul!

Doar curiozitatea și faptul că se aflau destul de departe de locul ce li se părea primejdios le mai făcu să rămînă.

Piticul continuă să strige spre adînc:

— Eu sînt Cic!

— Cic! repetă vocea din fîntînă.

Prichindelul începu să rîdă:

— Auziți, speriaților! Balaurul vostru se numește Cic, cum mă numesc eu! și aplecîndu-și iarăși fața spre adînc, strigă și mai tare: Sînt cel mai mic pitic!

— Mic pitic...! repetă glasul gros din fîntînă.

Cic se prăpădea de rîs, nu alta:

— Ha, Ha! Balaurul fioros zice

că-i un «mic pitic»! Ha! Ha! Ha! Degeaba v-ați speriat. În fîntînă nu e nici un balaur. Ce-ați auzit voi altă dată și acum e ecoul. El îngînă glasul meu și glasurile voastre. De-asta vi s-a părut fiecăruia că balaurul are astfel de glas... Dar poate că voi nu știți ce e cu ecoul ăsta! Ei, bine, iată cum se petrec lucrurile: cînd strigi spre adîncul fîntînii, strigătul zboară pînă în fund, se lovește de pămîntul uscat, sau de apa care o fi adunată acolo și se întoarce înapoi, mai schimbat, îngroșat și parcă fioros. Ăsta-i ecoul! Hai, alungați orice teamă și veniți să vă ospătați cu iarbă grasă și gustoasă!

Dar viețuitoarele erau încă prea înspăimîntate ca să-i dea ascultare, mai ales că nu pricepuseră ele bine ce e și cine e ecoul acela.

Cic se încăpățînă să le înfrîngă cu orice preț spaima:

— Dar dacă o să cobor în fîntînă și apoi o să ies nevătămat, o să credeți

— Da!

— Atunci da!

— Atunci ar fi altceva! răspunseseră animalele cu jumătate de voce.

— Bine... Hai, rădașco! Hai iubitul meu căluț să facem o vizită balaurului fioros.

Fără prea mult entuziasm, dar nevrînd să se creadă despre ea că ar fi o fricoasă, rădașca bombăni:

— Bine... Fie ce-o fi! Dacă tu vrei să faci pe Făt-Frumosul care înfruntă balaurul, o să fac și eu pe căluțul fermecat. Hai, încalecă!

Începură să coboare în zbor spre adîncul fîntînii.

Zbîrnîitul pe care îl scoteau aripile rădaștei se întorcea de pe fundul gropii, îngroșat, înspăimîntător.

— Ha! Ha! rîdea Cic. Ce zici, căluțule fermecat? Balaurul zbîrnîie ca o rădașcă! Ha! Ha!

— Ha! Ha! se auzi din adînc.

Ajungînd pe fundul întunecat, unde cu greu pătrundea puțină lumină, nu găsiră altceva decît apă stătută.

Cînd ieșiră din fîntînă, viețuitoarele îi întîmpinară cu strigăte de uimire și bucurie. Acum rădașca fu cea care îi îndemnă:

— Veniți fără teamă! Și mie mi-a fost puțin frică, dar iată, pot spune cu siguranță: Cic avea dreptate! Nu există nici un balaur! Hai, veniți!

Întîi îndrăzniră să zboare deasupra poienii cîteva păsări care, oricum, în văzduh se simțeau mai în siguranță. Apoi sosiră, pe rînd, gîzele șoriceii, căprioarele și, la sfîrșit, după multă șovăială, iepurașii.

Ca să le dea curaj, rădașca mai coborî de cîteva ori, de una singură, în adîncul fîntînii.

Astfel spaima se risipi și, după un timp, o căprioară, o pasăre și un șoricel veniră pe buza gropii și se apucară să strige spre adînc. Ecoul le răspunse tuturor într-o învălmășeală de glasuri îngroșate, ceea ce acum li se păru caraghios și nu înspăimîntător.

Şi vieţuitoarele care, pînă nu de mult nu s-ar fi apropiat pentru nimic în lume de fîntîna părăsită, se înghesuiau în jurul ei, dorind care mai de care să se joace cu ecoul.

Abia reuşi Cic să le potolească puţin, ca să întrebe:

— Ştie careva dintre voi unde se află vizuina Motanului Tărcat?!

— Eu ştiu! răspunse o vrăbiuţă. Mergeţi spre soare apune, pînă o să daţi de un stejar uriaş, mărginit de trei brazi gemeni. Într-o scorbură a stejarului îşi are motanul vizuina.

Cic părăsi poiana, copleşit de mulţumirile animalelor vindecate de spaimă.

Se depărtase destul de fîntîna părăsită, dar tot mai auzea glasurile învălmăşite ale vieţuitoarelor care nu se mai săturau să se joace cu «balaurul-ecou».

....

Pînă să ajungă la vizuina motanului, le trebui mult mai mult timp decît ar fi crezut.

Era spre înserat, cînd nimeriră într-un mic luminiş, la marginea căruia se afla un stejar bătrîn mărginit de trei brazi gemeni.

— În copacul acela trebuie să fie vizuina tărcatului, zise rădaşca.

— Oare? Mă cam îndoiesc! Nu vezi ce de păsărele se joacă pe crengile stejarului şi în jur?! Ar îndrăzni ele să se zbenguiască tocmai într-un loc unde le pîndeşte primejdia de moarte?!

— Mda... Ai dreptate... Totuşi, acesta trebuie să fie stejarul cu cei trei gemeni alături despre care vorbea vrabia. Ciudat...

— Da... Ciudat...

În clipa aceea o păsărică tocmai zbura pe deasupra locului pe care poposiseră cei doi drumeţi.

— Păsărico! o strigă Cic. Fii bună şi spune-mi: în copacul acela nu-şi are vizuina motanul sălbatic?!

— O avea! O avea, dar n-o mai are! ciripi zburătoarea, bucuroasă

foarte. S-a mutat de-aici! Am scăpat de ticălos!

— S-a mutat?! Cînd s-a mutat?! exclamă Cic, deznădăjduit.

— Acum două zile!

— Și n-ai văzut cumva: cînd a plecat n-a luat cu el și un pui de porumbiță?!

— Ba, da!

— Oh! Tot e bine că puișorul trăiește! Și nu știi unde s-a mutat motanul? mai întrebă Cic.

— A spus unui bursuc că și-a găsit o locuință mai mare undeva, spre soare-răsare. Zicea că-i trebuie o locuință mare, fiindcă vrea să se însoare.

— Așa... Spre soare-răsare?!... Îți mulțumesc, îți mulțumesc mult. Hai, călutul meu fermecat, hai, draga mea rădașcă, pe urmele banditului.

CAPITOLUL VI

(Ascultînd o rugăminte mieroasă, micul nostru Cic cade-ntr-o plasă!)

Zburară iarăși, aproape toată noaptea și a doua zi dimineața printre copacii pădurii, întrebînd puținele viețuitoare pe care le întîlneau dacă știau unde se află noua locuință a motanului. Primeau însă mereu același răspuns: «Nu știu!»

Ghimpele deznădejdii începuse să înțepe inima lui Cic, cînd se întîlni cu o căprioară, căreia îi puse aceeași întrebare:

— Nu cumva cunoști locul unde și-a făcut Motanul Tărcat noua vizuină?

— Nu, nu-l cunosc... Dar pe motan l-am văzut de ieri pînă acum de trei ori.

— Unde era?!

— O dată încolo... spre soare apune... A doua oară în cealaltă parte...

spre soare răsare... Și azi, în zori, spre miazănoapte...

— Ne-am lămurit... de ne-am buimăcit! bombăni rădașca.

Într-adevăr, cele aflate nu le prea puteau fi de folos.

— Dar de ce îl căutați pe tărcat? întrebă căprioara.

Cic îi povesti totul pe scurt. În timp ce el vorbea, pe o frunză din apropiere se oprise o albină, care ascultă cu mare atenție spusele piticului.

După ce căprioara se depărtă, Cic se așeză pe o pietricică, oftînd:

— Oh! Draga mea rădașcă! Încep să mă tem că n-o să-mi pot ține făgăduiala...

Albina, luîndu-și zborul de pe frunză, se apucă să dea tîrcoale spiridușului, zumzăind:

— Eu știu unde e vizuina cea nouă a motanului!

Cic sări brusc în picioare, scăpînd un strigăt de bucurie:

— Adevărat?!

— Da. Vino cu mine și-ți arăt. Dar să ne grăbim... că am foarte multă treabă!

— Să ne grăbim! Sigur! Să ne grăbim! Hai, iubita mea rădașcă! Hai, că albinuța asta ne-a adus norocul pe aripile ei!

Cic se pregăti să încalece «căluțul fermecat», dar albina îl opri, zicînd:

— Nu e bine să meargă și rădașca! Cînd zboară, face prea mare zgomot. Motanul are o ureche grozavă și, dacă e acasă, zbîrnîitul rădaștei îl poate vesti că vă apropiați. Mai bine mergem numai noi doi. Vizuina se află colea, în scorbura unui copac gros, în fața căruia sînt niște bolovani. Ne apropiem numai noi doi și motanul n-o să ne audă.

— Mda... Cred că ai dreptate... Rădașco, draga mea, așteaptă-mă aici. Dacă am noroc și tărcatul nu e acasă, poate mă întorc cu puiul porumbiței. Dar dacă motanul e în vizuină, o să stau la pîndă pînă pleacă. Să nu-ți

faci griji cînd o să întîrzii... Hai, prea buna mea albinuță.

Nu după multă vreme, ajunseră la pietrele despre care vorbise gîza.

— Mă duc eu înainte, să văd dacă motanul e acasă.

Albina se strecură, în zbor, printre pietre și se întoarse curînd cu o veste care îl făcu pe Cic să se simtă parcă înălțîndu-se în al șaptelea cer de bucurie:

— Motanul e plecat! Și mi se pare că în fundul scorburei se află puișorul de care vorbeai. Dar la gura vizuinei motanul a pus un ciot. De asta puișorul nu poate ieși.

— Să mergem! Să dau ciotul deoparte... se înflăcără Cic.

— Stai! Nu te grăbi! Asta e o treabă foarte grea. Mai întîi vino să te convingi dacă, într-adevăr, în vizuină se află puiul. Eu nu prea văd bine pe întuneric... Pe motan l-aș fi văzut, că e mare, dar puișorul...

— Oricum... ca să pătrund în scor-

bură va trebui să înlătur ciotul de lemn de la intrare, nu?!

— Tu ești mic. Poți să te strecori și prin altă parte.

— Dacă-i așa... Hai! Să vedem ce e de făcut.

La îndemnul albinei, Cic se urcă pe una dintre pietrele ce se aflau lîngă copac. Acum, în dreptul său zări în trunchi o crăpătură destul de mare.

— Crăpătura asta dă în scorbură, îi spuse albina. Te strecori prin ea și pe urmă sari. Dar fii atent, să nu-ți rupi vreun picior!

— La sărituri sînt meșter, albinuțo! Nu degeaba fac sport de o sută cincisprezece ani!

Fără zăbavă, Cic se apucă să se strecoare prin crăpătura trunchiului, lucru nu prea lesnicios pentru că trecerea era foarte strîmtă. Nu putea să-și aplece trupul nici într-o parte și nici în față, așa încît atunci cînd, întinzînd un picior, simți sub el golul, nu avu cum să cerceteze cu privirea scorbura ce se afla dedesubt. Dar, fără șovăială, cu îndemînare de acrobat, sări!

Nu ateriză însă, așa cum s-ar fi așteptat, pe «podeaua» vizuinii motanului, ci... într-o plasă de păianjen! Da, într-o uriașă plasă țesută din fire subțiri, dar foarte rezistente, cleioase, o plasă întinsă de-a lungul și de-a latul scorburei pînă la gura în dreptul căreia, spre marea uimire a lui Cic, nu se afla nici un ciot. În scorbură nu exista nici puiul de porumbiță și nici alt semn că acolo ar fi fost vizuina motanului sălbatec.

Fără îndoială că tărcatul nu intrase în acel loc. Altfel uriașa plasă de păianjen n-ar mai fi rămas întreagă!

«Albina m-a mințit! îl fulgeră gîndul pe Cic. De ce oare?!»

Mai important decît să dea răspuns la această întrebare socoti însă că era să scape din plasa de păianjen.

Ușor de dorit, greu de făcut!

Firele erau lipicioase și cu cît se zbătea mai tare cu atît se încleia parcă mai mult de ele.

În timp ce căuta să scape, Cic auzi un zumzet slab de albină:

— Vai, piticule! Cum de-ai căzut și tu în plasa păianjenului?!

Cic zări, nu departe de el, legată burduf de plasă, cu zeci de fire, o altă albină. Răspunse mînios:

— M-am luat după vorbele uneia din neamul tău!

— Cum?! O albină te-a îndemnat să vii aici?

— Da... O albină mincinoasă. Și nu pot înțelege de ce m-a atras în cursă.

— Oh! Sora mea trebuie să fi fost! Vai, Vai! se văicări albina prizonieră. Nebuna de ea a ascultat promisiunea păianjenului... și uite ce-a făcut!

Cic nu-i mai dădu însă atenție. Gîndindu-se că păianjenul ar putea apare dintr-o clipă în alta, căpătă puteri noi și, reușind să scoată bagheta de cristal din brîu, începu să izbească cu ea firele cleioase.

Sub loviturile repetate firele se rupseră, unul cîte unul, și Cic nutri speranța că va scăpa cu bine din această grea încercare.

— Așa, piticule! Nu te lăsa! Rupe firele și fugi! Fugi și iart-o pe necugetata mea surioară! Numai de dragul meu te-a atras în cursă. Numai ca să scap eu a făcut nebunia asta, fapta asta rușinoasă pentru tot neamul nostru harnic și cinstit. Nu te lăsa, piticule! Scapă de aici și fugi!

Cic nu prea înțelegea ce voia să spună albina prizonieră, dar nici nu-l interesa. El avea acum un singur gînd: să rupă firele care i se lipiseră de haine și-l țineau legat de plasă.

Aproape că reușise să se libereze cu totul, cînd auzi o voce groasă și răgușită strigînd de undeva, de deasupra capului său:

— Hei! Cine e nebunul care vrea

să-mi facă bucățele plasa?! Cine-mi strică măiastra țesătură, cea mai minunată plasă împletită vreodată de un păianjen?!

Cic ridică privirea și zări o arătare înspăimîntătoare: un păianjen uriaș, mai mare decît toți păianjenii pe care îi văzuse pînă atunci, borțos, cu ochii holbați, plini de răutate și cu picioare lungi, terminate cu un fel de căngi.

Pe cît de greoi părea urîtul, pe atît de vioi se arătă cînd coborî pe firul care lega locul unde obișnuia să doarmă, și unde dormise pînă atunci, de plasă.

Zărindu-l pe Cic, înmărmuri de uimire și abia într-un tîrziu reuși să îngîne:

— Dar ce fel de viețuitoare mai ești și tu?! În uriașa mea plasă au căzut tot felul de gîngănii și de fluturi, dar niciodată n-am văzut ceva asemănător cu tine! Ce ești tu?! Cine ești tu... ăsta care mi-ai rupt așa de tare prea frumoasa mea plasă?!

— Sînt Cic, piticul-spiriduș din Poiana Izvorului de Argint.

— Pitic... spiriduș?!... Ce fel de gînganie o fi și asta?! se miră paianjenul.

«Vai! Prost mai e, urîtul!» își zise Cic.

Nu apucă însă să răspundă, pentru că i-o luă înainte albina prizonieră, care, dorind să-l ajute pe pitic, încercă să sperie păianjenul, spunînd:

— Cum?! N-ai auzit de înțeleptul și preaputernicul neam al spiridușilor?! Înseamnă că n-ai habar de ce-i pe lume!

— Pentru mine, lumea toată se întinde cît se întinde plasa mea! De rest... puțin îmi pasă!... Și ce putere are, mă rog, neamul ăsta de gîze sau de ce-or fi... spiridușii ăștia?!

— Pot să se facă nevăzuți și să te lovească atunci cînd nu te-aștepți! Pot să te ciomăgească cu un băț fermecat... Pot să te pîrjolească numai dacă rostesc un cuvînt!

Albina vorbise cu un glas amenințător, prevestitor de nenorociri, care îl impresionă pe păianjen. Pe urmă însă, privindu-l cu atenție pe Cic și văzînd cît de mic și neajutorat stătea prins în plasă, borțosul izbucni într-un rîs grosolan, batjocoritor:

— Mincinoasă mai ești, albino! Gîza asta e un preaputernic spiriduș?! Atunci cum de-a nimerit în plasa mea?! Cum de nu poate scăpa din ea?!... Hai, zii tu, gînganie: poți să mă pîrjolești pe mine?!

— Nu... Acum nu pot... răspunse Cic. Totuși albina n-a mințit... Dacă ne-am fi întîlnit în Poiana Izvorului de Argint...

— Dar uite că ne-am întîlnit în scorbura puternicului Păianjen Pestriț, în împărăția grozavului Păianjen Pestriț, unde eu, marele Păianjen Pestriț fac ceea ce vreau! Toți cei care-mi cad în plasă sînt robii mei, robii mei pe care îi mănînc, hap! hap! Și pe tine, gîză sau spiriduș, ce-oi fi, o să te mănînc, hap! hap!, cînd o să-mi fie din nou foame. Acum am burta prea burdușită! Am înghițit trei muște deodată... O să te leg zdravăn, ca să nu-mi mai poți rupe plasa și pe urmă mă duc să-mi termin somnul pe care mi l-ai stricat.

Și păianjenul începu să țeasă în jurul lui Cic o împletitură de fire dese, din care piticul își dădu seama că singur nu va putea scăpa.

În timp ce-l lega, păianjenul făcea haz pe socoteala înfățișării lui Cic:

— Urît mai ești! N-ai decît două picioare! Și burta ta nu e nici pe departe atît de grasă și de frumoasă ca a mea! Și ce cap roșu și țuguiat ai! N-am mai văzut așa urîciune ca tine! Trag nădejde însă că ai gust bun!

Cic înțelese că nătîngul socotea căciulița sa roșie și țuguiată de spiriduș drept cap! Dar nu se apucă să-i explice care era adevărul, pentru că numai de explicații nu-i ardea.

Păianjenul, după ce-l legă fedeleș, dădu să se întoarcă la locul său de odihnă. Dar privind încă o dată plasa ruptă și amintindu-și ce spusese albina despre spiriduși, își zise:

«Se vede că pocitania asta are totuși ceva putere, dacă mi-a sfîșiat atît de tare plasa. Te pomenești că, în timp ce-o să dorm, o să rupă firele cu care l-am legat!... Da-i vin eu de hac, imediat!»

— Știi ce m-am gîndit, pocitanie?! se adresă el piticului. Ca nu cumva să te mai obosești încercînd să rupi firele, o să-ți facă nenea doctorul păianjen o injecție, ca să adormi buștean! N-o să te mai trezești decît în rotunjoara mea burtică! Hă! Hă! Hă!

Cic se îngrozi. Știa că injecția păianjenului era făcută cu un fel de otravă care putea ucide.

Mintea lui începu să lucreze, de frică probabil, mai harnică decît oricînd și născoci gîndul căruia prichindelul îi dădu haina vorbelor:

— Ascultă-mă, păianjenule! Fie-ți milă și nu-mi fă injecția în partea ascuțită și roșie a capului meu, că o să mă doară mult prea tare! Te rog!

— Aha! Zici că dacă-ți fac injecția acolo o să te doară mai rău?!

— Da! Foarte rău!

— Ei, dacă-i așa... Chiar acolo o să te injectez. Hă! Hă! Hă!

(Era tocmai ceea ce dorise Cic! Bănuise el că un hapsîn la suflet ca păianjenul o să facă exact pe dos decît îl va ruga.)

Și păianjenul înfipse acul cu putere!

Albina prizonieră scoase un țipăt de groază, apoi izbucni în hohote de plîns.

Cic țipă și el o dată scurt, închise ochii și rămase țeapăn.

— Așa... Acum nu mai am nici o grijă, rosti păianjenul mulțumit și dădu să se întoarcă la culcuș, ca să-și continue dulcele somn de mîncău ghiftuit.

Fu oprit însă de strigătul albinei

care îl atrăsese pe Cic în cursă. Aceasta stătuse ascunsă pînă atunci după o piatră de la gura scorburei și urmărise de acolo tot ce se întîmplase. Acum zumzăi cît putu de tare:

— Hei! Preaputernicule păianjen! Ține-ți făgăduiala!

— Ce făgăduială?! se miră, cu prefăcătorie, grăsunul cel urît.

— Că doar n-oi fi uitat! Nu mi-ai făgăduit că dacă fac să-ți cadă în plasă o pradă mai mare decît surioara mea, pe care o ții prizonieră, ei o să-i dai drumul?! Ți-am adus piticul! Dă-i drumul surorii mele!

— Am făgăduit așa ceva?! Ciudat... Nu-mi aduc aminte.

— Cum nu-ți aduci aminte?! Ce vorbă e asta?!

— Nu vrea să-și aducă aminte, fiindcă nu vrea să-și țină făgăduiala, zumzăi albina prizonieră.

— Hă! Hă! Hă! rîse păianjenul. Tu ești mai deșteaptă decît soră-ta și de-asta o să te mănînc cu plăcere! Bine ai zis! Eu îmi amintesc de făgăduielile mele numai atunci cînd am poftă, fiindcă eu sînt cel mai puternic și cei puternici fac ce vor!

Și, rîzînd batjocoritor, păianjenul se cocoță pe fir spre locul său de odihnă, fără să mai dea atenție strigătelor deznădăjduite și pline de mînie ale albinei libere:

— Ești un mincinos! Cel mai mare mincinos din lume! Ești un ticălos! Cel mai mare ticălos din lume!

Dar se părea că ocările nu-l prea deranjau pe păianjen, pentru că în scurt timp adormi și sforăiturile lui se auziră în toată scorbura.

Albina cea liberă izbucni în hohote de plîns.

— Degeaba plîngi acum, necugetato! o certă soră-sa. Ai săvîrșit o ticăloșie care aruncă cumplită rușine asupra neamului nostru! Cum de te-ai îndurat să-l atragi în cursă pe pitic?!

— Am făcut-o cu inimă grea, su-

rioară! Crede-mă! Dar numai așa speram să te pot scăpa... Vai! Vai! Cumplit am mai greșit! Acum îmi dau mai bine seama ce ticăloșie am săvîrșit! Cumplită!... O să mă pedepsesc singură așa cum merit: o să mă arunc în plasa păianjenului, ca să pier la fel ca tine și ca piticul pe care l-am atras în cursă!

Albina ar fi făcut, desigur, ceea ce spusese, dacă n-ar fi oprit-o vorbele lui Cic:

— Stai! Nu-i nevoie să mai faci încă o prostie! Mai bine încearcă să ne ajuți!

Amîndouă gîzele scăpară cîte o exclamație de uimire și de bucurie văzînd că injecția nu-l omorîse pe pitic, așa cum crezuseră.

(Voi, copii, ați înțeles, desigur, mai dinainte, că injecția făcută în pălăria țuguiată, pe care păianjenul o crezuse capul piticului, nu putuse să-i pricinuiască lui Cic nici un rău!)

— Ce-mi poruncesti?! Dacă-mi ceri... mă duc pînă la capătul lumii! se înflăcără albina cea liberă.

— Ei, nu! N-o să fie nevoie să străbați un drum chiar atît de lung... Vreau doar să te duci și să anunți rădașca pe care călăream ce se petrece aici. Știi unde o găsești!

— Știu! Am să zbor cît mă țin aripile!

....

Păianjenul fu trezit de un zbîrnîit gros, ce creștea amenințător, cu fiecare clipă. Și, pînă să se dezmeticească el cu totul din buimăceala somnului, în scorbură năvăli rădașca, strigînd mînioasă, războinică:

— Care netrebnic a cutezat să țină prizonier pe preaînțeleptul meu prieten, Cic?! Unde e dragul meu pitic?!

— Aici! Aici, călușule năzdrăvan! Aci, legat burduf în firele păianjenului!

— O! Ticălosul! A cutezat?! Praf îi fac toată plasa! Praf!

Și rădașca începu să se învîrtă în

zbor prin scorbură, ca un vîrtej de furie, sfîșiind cu coarnele ei înrămurate ca la cerb vălurile țesute în cine știe cît timp.

Era puternică rădașca, nici o sută de plase de păianjen n-ar fi putut să-i stăvilească zborul.

Grăsunul cel hapsîn încremeni la început în culcușul său, apoi îl cuprinse o spaimă cumplită și nu se mai gîndi decît pe unde să fugă.

Tocmai se cocoța spre crăpătura din trunchiul copacului prin care intrase Cic, cînd îl zări rădașca.

— Hei! Încotro, urîtule?! strigă ea. După atîtea ticăloșii pe care le-ai făcut crezi că o să scapi așa de ușor?! Ia vino să te legene puțin mătușica rădașcă!

Și mi-l apucă voinica pe borțos între coarnele ei neiertătoare și începu să mi-l învîrtă în zbor și să mi-l bușească de toți pereții scorburei.

Încercă păianjenul să-și folosească acul cu venin, dar trupul rădaștei era acoperit cu o platoșă lucioasă și tare. După cîteva încercări, acul se frînse.

— Iertare! Iertare! începu să se roage păianjenul.

— Nu-l ierta pe ticălos! Nu-l ierta pe mincinos, că nici el n-a iertat pe nimenea! zumzuiră cele două albine aproape într-un glas.

— Iertare, zici?! Cum ți-o fi norocul, urîtule! Dacă scapi din bușitura care te așteaptă acum... să-ți fie de bine!

Spunînd aceasta, rădașca începu să zboare din ce în ce mai repede, dînd ocol scorburei, cu păianjenul în coarne. Apoi, așa, din plină viteză, mi-l trînti cu toată puterea de un perete.

Și praful se alese de ticălosul cel lacom!

— Așa! Bravo! strigă albina care-l atrăsese pe Cic în cursă. Bravo, preavitează rădașcă!

— Știi ceva: tu ar fi mai bine să taci după toate cîte le-ai făcut! bom-

băni bătrîna, aruncîndu-i o privire tăioasă. Ai merita să te bușesc și pe tine, așa cum l-am bușit pe urîtul ăla!

— Las-o, dragă prietenă! cuvîntă Cic, care se desprindea acum, pe podeaua scorburei, de firele rupte. Las-o, că și-a regretat destul și din toată inima greșeala.

— Mde... Poate că ai dreptate... bombăni rădașca. Și-acum ce facem, Cic?! N-ar fi mai vine să ne întoarcem în Poiana Izvorului de Argint?!

De unde să știe rădașca inimoasă că noile aventuri care-i așteptau o vor sili să nu se țină de hotărîre?! Vezi doar că nu poți să te lupți nici cu un păianjen, darmite cu fiorosul ăla de motan.

— Prietenă rădașcă; tu, care știi foarte bine ce-i cinstea, nu-mi cere să-mi calc jurămîntul!

— Mda... Desigur... Mda... Dar de-acum înainte nu te mai las singur... chiar de-o fi să nu-ți ascult porunca!

CAPITOLUL VII

(În care-apare un tîlhar vestit, cu numele de «Corn Ciuntit».)

Și iarăși colindară Cic și rădașca prin întunecoasa pădure, zi de vară pînă-n seară, fără de folos. Despre noua vizuină a motanului nu aflară nimic.

Începuseră să cadă umbrele serii printre frunzișurile copacilor, cînd ajunseră în dreptul unui stejar atît de bătrîn, încît putregaiul îi măcinase trunchiul în zeci de locuri.

— Uite un copac care cred că s-a ivit pe lume înaintea mea! rosti Cic. Mult nu mai are, sărmanul, de trăit, că prea l-a ciuruit vremea.

Nici nu termină bine de rostit aceste cuvinte, cînd auziră un glas strigînd de undeva, dintr-o scorbură a stejarului:

— Stați pe loc! Nu mișcați, dacă vă e dragă viața!

Și o voce mai subțire repetînd ca un ecou:

— Stați pe loc! Dacă vă e dragă viața!

— Ce-o mai fi și asta?! exclamă Cic.

— Hm... Aș zice că-i zbîrnîit de rădașcă! bombăni «călușul fermecat».

Într-adevăr, dintr-o scorbură a copacului țîșniră două rădăști, care le tăie calea, amenințîndu-i cu coarnele și strigînd, în acelaș timp, una gros, cealaltă subțire:

— Stați pe loc!

— Ce v-a apucat?! Vă arde de joacă?! Ia, dați-vă deoparte din drum, că avem treabă! cuvîntă rădașca din Poiana Izvorului de Argint.

— Bzzz! bîzîi gros și mînios una dintre gîzele care le tăia calea. Îndrăznești să vorbești așa cu noi?!

— Bzzz! bîzîi subțire, cealaltă. Vorbești așa cu noi?!

— Dar ce grozavi mai sînteți și voi?! După înfățișare păreți niște copilandri cărora le arde de joacă! (Într-adevăr, cele două rădaște erau tinere. Se cunoștea asta după coarnele lor.)

— Noi, copilandri?! bîzîi, furioasă foarte, rădașca cu glasul mai gros. Îndrăznești să spui așa ceva?!

— Îndrăznești?! repetă cea cu glas subțire.

— Mai bine ai tremura, bătrîno! Și tu și prichindelul ăla pe care-l porți în spate! Mai bine-ai încremeni de spaimă, că noi sîntem bandiți vestiți!

— Bandiți vestiți! întări cu bîzîitu-i subțire cealaltă rădașcă, apoi amîndouă se apucară să cînte într-un glas, în ritm de marș:

Noi sîntem bandiți vestiți!
Bîz-za... Bîza-za...
De spaimă să-ncremeniți!
Bîza, bîza, bîza-za...
Jefuim tot ce-ntîlnim!
Bîz-za... Bîza-za...
Chiar și crime săvîrșim!
Bîza, bîza, bîza-za...

Îți luăm totul... și cămașă!
Bîz-za... Bîza-za
Și răpim copii în fașă!
Bîza, bîza, bîza-za...
Că sîntem bandiți cumpliți!
Bîz-za... Bîza-za...
De groază să-ncremeniți!
Bîza, bîza-za!

— Mda... Cîntați destul de frumos, pe două voci, ca într-un cor, cuvîntă rădașca din Poiana Izvorului de Argint. Dar cîntecul nu-mi place! Nu-mi place defel! Puteți cînta și voi ceva despre soare... despre cerul senin... Urît joc v-ați ales: «de-a bandiții»...!

— Cum, bătrînă ramolită?! Tu crezi că ne jucăm? strigă rădașca tinerică al cărui zbîrnîit era mai gros. Dacă princhindelul de pe spinarea ta nu ne dă de îndată căciulița sa roșie și hăinuța de catifea... să vă luați adio de la viață!

— Adio de la viață! repetă celălalt bandit.

— O! Dar voi sînteți obraznici de-a-binelea! se supără rădașca din Poiana Izvorului de Argint. Ia șterge ți-o din fața ochilor mei, că dacă mă mînii vă trag o chelfăneală...

— O chelfăneală?!

— Nouă?!

— Nouă, celor mai vestiți bandiți?!

— Praf te facem! strigară rădașt ele tinerele și se repeziră cu coarnele întinse spre călători.

— Ține-te bine, Cic! Văd că nătă-răii ăștia iau joaca-n serios. Ia să le scot eu prostiile din cap!

Și rădașca din Poiana Izvorului de Argint îi primi pe cei doi atacatori așa cum se cuvenea. Îi strînse în coarne, îi învîrti și-i suci prin aer pînă-i ameți cu totul, și-i bușii de trunchiul copacilor.

Văzînd că se îngroașă gluma, bandiții se apucară să strige cu mare spaimă:

— Ajutor! Săi, stăpînă, că-i de rău!

— Ajutor! Săi, că ne cotonogește!

— Ajutor! Săi, că ne schilodește.

La strigătele lor își făcu apariția dintr-o scorbură a stejarului ciuruit de vreme o altă rădașcă, mare și voinică, cu coarne la fel de rămuroase și de groase ca ale rădaștei din Poiana Izvorului de Argint!

— Ce strigați așa, neisprăviților?! întrebă noua sosită. Fără mine nu vă puteți deloc descurca!

— Oho! Se îngroașă gluma! șopti rădașca din Poiana Izvorului de Argint, lui Cic. Asta-i vestitul bandit Corn Ciuntit, dușmanul meu de moarte, de care ți-am vorbit.

Cic își aminti că prietena îi povestise cîndva despre o rădașcă-tîlhar care, împreună cu banda ei, băgase, pe vremuri, groaza în mai toate neamurile de gîze, că jefuia și răpea copii și ucidea...

Atunci, la îndemnul rădaștei din Poiana Izvorului de Argint se făcuse o puternică armată, care nimicise banda într-o luptă crîncenă. Prietena

lui Cic se măsurase chiar cu șefa bandei și în încleștare îi rupsese vîrful unui corn și-o alungase pentru totdeauna din preajma Poienii Izvorului de Argint.

Dar rădașca-bandit nu se lăsase de ticăloșii! Jefuia prin alte părți ale pădurii și toți îi spuneau Corn Ciuntit.

Și iată că acum drumeților le fusese dat s-o întîlnească...

— Uiuiu! Pe cine văd?! Uiuiu! Tu erai, vechea mea dușmancă?! exclamă Corn Ciuntit.

— Chiar eu! răspunse prietena lui Cic. Așadar, nici acum la bătrînețe nu te lași de ticăloșii, ba-i înveți și pe tinerii ăștia la rele!

— În schimb, tu ai ajuns gloaba unui neisprăvit de prichindel!

— Neisprăvită ești tu! Piticul care e cu mine e preaînțeleptul Cic, spiridușul din Poiana Izvorului de Argint.

— Poate crezi că mă sperii spunîndu-mi că ăsta e spiriduș?! Am aflat eu că Cic nu e acum decît un neputincios. Uneltele lui de spiriduș n-au aici nici o putere!

— De unde știi toate astea?! întrebă piticul cu uimire.

— De la cucoana coțofană, prietena voastră.

— Păi, cine alta putea trăncăni! bombăni rădașca din Poiana Izvorului de Argint.

— Vezi, așadar, bătrîno, că nu mă sperii eu de prichindelul tău călăreț. Pe loc o să-mi plătești toate necazurile pe care mi le-ai pricinuit cîndva și mai ales cornul pe care mi l-ai rupt!

— Ai chef de luptă?! întrebă «călușul» lui Cic.

— Pe viață și pe moarte!

— Fie... Să-mi așez prietenul în iarbă... și pe urmă ne luptăm cît poftești.

— Ba, o să ne luptăm de îndată! Prietenul tău e dușmanul meu și va avea aceeași soartă cu tine! Hei, nătărăilor, săriți! porunci Corn Ciuntit,

rădaștelor tinerele. Și pentru că tîlharii șovăiau, îi încurajă, zicînd: Noi sîntem trei... dușmanca singură! Piticul nu face două parale! Săriți pe ei!

Se repeziră bandiții asupra călătorilor... și începu luptă aprigă. Atacau tîlharii toți odată, doar, doar vor reuși să doboare astfel puternicul lor vrăjmaș. Dar prietena lui Cic se ținea tare și cînd lovea se ducea banditul de-a berbeleacul... mai ales cei doi tineri.

Cic nu rămase nici el cu mîinile în sîn. Izbea zdravăn cu bagheta de cristal.

Nu după mult timp, cei doi bandiți tineri zăceau, ca vai de ei, printre frunzele uscate de pe pămînt. Dar lupta nu contenea, că era puternic Corn Ciuntit și setos de răzbunare.

Se lăsă seara, răsări chiar și luna...

Rădaștele bătrîne luptau zburînd și astfel ajunseră deasupra unei bălți ce se afla în inima pădurii, o baltă

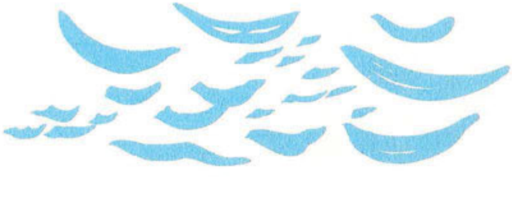

cu apă cleioasă, murdară. Tocmai deasupra acelui loc fu lovit Cic de cornul tîlhăroaicei, cu atîta putere, încît se rostogoli de pe spinarea prietenei sale drept în apa întunecată a bălții.

Rădașca din Poiana Izvorului de Argint, stăpînită cu totul de furia luptei, nici nu-și dădu seama de cele întîmplate. Ea se gîndea la un singur lucru: că trebuia neapărat să înfrîngă vrăjmașul!

CAPITOLUL VIII

(În care veți afla de-ndată, cum a fost coțofana judecată.)

În Poiana Izvorului de Argint se ținea judecată, la care luau parte toți locuitorii. Acuzată era jupînița coțofană, care se apucase să strige prin pădure că Cic plecase în căutarea motanului, deși uneltele sale de spiriduș nu-l mai puteau ajuta. Viețuitoarele poienii aflaseră noua ispravă a coțofenei și acum...

— Nu ți-ai dat seama cît rău poți să-i faci iubitului nostru Cic cu trăncăneala ta?! întrebă privighetoarea, care fusese numită judecătoare.

— Nu! La asta nu m-am gîndit! răspunse acuzata, plîngînd.

— Păi, sigur! E mult mai greu să gîndești, decît să trăncănești! strigă cineva.

— Liniște, vă rog! ceru privighetoarea, apoi se adresă din nou vinovatei: Nu te-ai gîndit că vorbele tale

pot ajunge la urechile Tărcatului?!

— Nu m-am gîndit! Să-mi cadă penele din frumoasa mea coadă dacă mi-am dat seama că spusele mele pot pricinui vreun rău lui Cic! strigă coțofana cu disperare. Am înșirat doar cîteva cuvinte de laudă. Atîta tot!

— Atîta tot?! Ia repetă cuvintele alea!

— Am spus... că Cic e cel mai viteaz pitic... fiindcă vrea să-l înfrunte pe motan chiar în locurile unde... bagheta sa nu mai poate zvîrli foc... și căciulița nu-l mai poate face nevăzut... Atîta am spus...

— Și ți se pare puțin?! întrebă judecătoarea. Dacă motanul te-a auzit sau află de la alții ce-ai trăncănit, o să-l atace pe Cic fără pic de teamă, ceea ce altfel n-ar fi îndrăznit. La asta te-ai gîndit?!

— Nu! Nu m-am gîndit! Vai, vai! Ce nătîngă am fost! Vai! Vai! Ce prostie am făcut!

Și tocmai pentru sincera ei căință n-a fost alungată coțofana din Poiana Izvorului de Argint, așa cum ceruse cineva, ci i s-a hotărît o altă pedeapsă, care suna astfel:

«Coțofana s-a făcut vinovată de trăncăneală fără judecată. Dar pentru că acum se căiește, socotim că nu merită să fie alungată, ci trebuiește vindecată de preaurîtul nărav ce-l are-n sînge și din pricina căruia astăzi plînge. Pentru asta Înalta Curte

HOTĂRĂȘTE:

Coțofana, ciocul legat îl va purta,
pînă ce de nărav s-o vindeca.

Va fi dezlegată doar aici, acasă,
scurt timp, cît e nevoie pentru masă.

Această hotărîre luată, se aplică
de îndată.»

Se mai hotărî, de asemenea, ca viețuitoarele poienii să pornească în căutarea lui Cic, pentru a-i vesti noua primejdie ce-l poate pîndi.

Cîțiva șoricei împletiră apoi cu măiestrie o sfoară din fire de iarbă și legară zdravăn ciocul ascuțit al coțofenei. Astfel împodobită, porni guraliva prin pădure, hotărîtă să rabde de foame și de sete și să nu se odihnească pînă ce nu-l va găsi pe Cic, cel mai viteaz pitic...

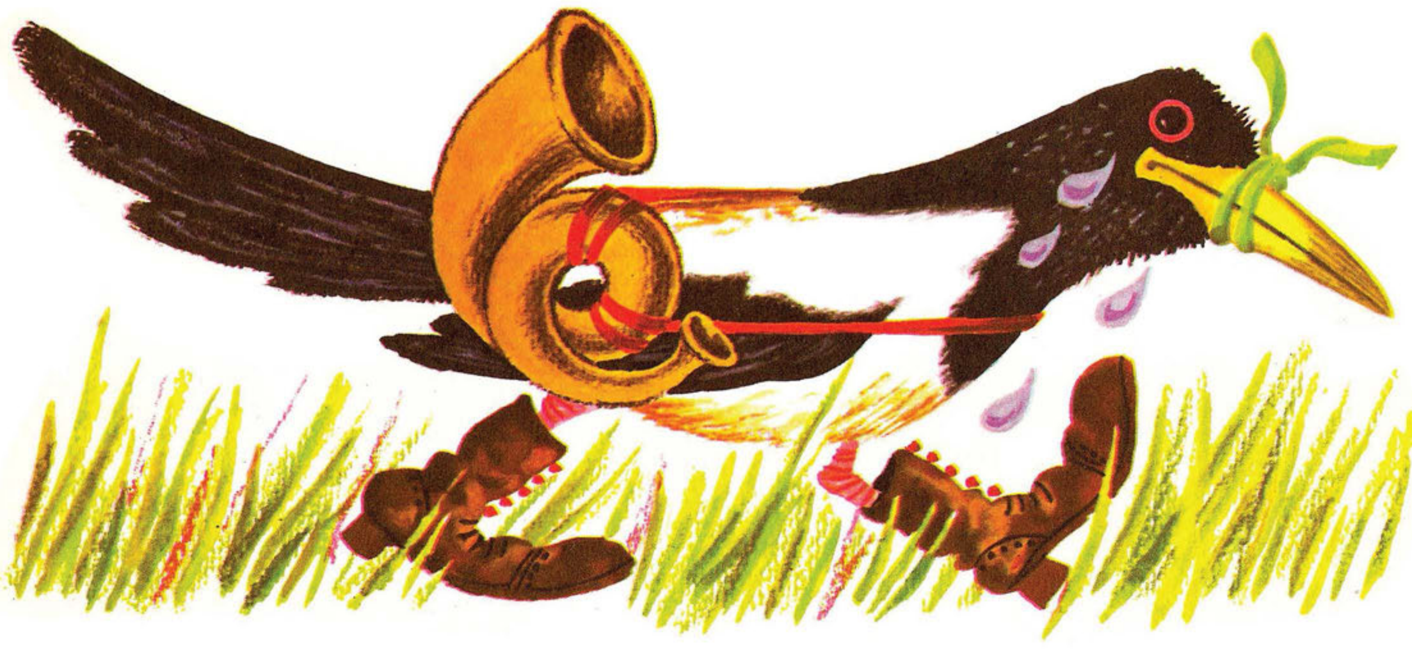

CAPITOLUL IX

(În care — după ce l-am părăsit un pic — ne-ntoarcem iarăși lîngă Cic.)

Așadar, în timpul luptei celor două rădaște, lovit puternic de Corn Ciuntit, piticul se prăbuși în băltoaca ce se afla în inima pădurii.

Nu era, desigur, o situație prea plăcută, dar Cic nu-și pierdu deloc cumpătul și începu să înoate voinicește. Învățase înotul din fragedă pruncie, ba luase parte chiar la un campionat mondial al spiridușilor, la categoria pitic-mic.

Înota Cic, cît putea mai repede, pentru că abia aștepta să iasă din apa aceea cleioasă și urît mirositoare.

Ajunse la mal după multă vreme. Ajunse la mal, dar nu și la sfîrșitul necazurilor sale!

Pe malul spre care înotase, se adunaseră în noaptea aceea o mulțime de broaște și broscoi, locuitori ai băl-

toacei. Făcuseră cerc în jurul unei privighetori, care zăcea în iarba rară, și orăcăiau în cor asurzitor:

— Vrem în-tre-ce-re! Vrem în-tre-ce-re!

Despre ce întrecere era vorba, veți afla de-ndată!

În băltoacă locuia și un broscoi mai mare, mai umflat, mai urît, mai prost și mai încrezut decît toți ceilalți, pe numele său Uriașul Oac-Cel Frumos-Cel Înțelept.

(Bineînțeles că acest nume și-l dăduse singur, așa cum singur se botezase și Glas-Fermecat!)

Marele brotac hotărîse de multă vreme să spulbere faima de care se bucurau privighetorile și să dovedească întregii lumi că el era cel mai mare cîntăreț.

Provocase cîteva privighetori la întrecere, dar unele nu-l luaseră în seamă, iar celelalte îi răspunseseră că ele cîntă numai de dragul cîntecului și nu pentru glorie.

Uriașul Oac și supușii săi se apucaseră atunci să spună tuturor celor care voiau să-i asculte că nici o privighetoare n-are curajul să se ia la întrecere cu marele brotac, pentru că știe dinainte că va fi învinsă.

Iată însă că una dintre privighetori, rănită la o aripă în nu știu ce împrejurare, se prăbușise chiar pe malul bălții.

Prinzînd de veste, toate broaștele dăduseră năvală afară din apă și făcuseră cerc în jurul păsării, un cerc strîns, amenințător.

Marele Oac, mulțumit foarte de noua împrejurare ivită, spuse privighetorii:

— Acum tu o să te întreci cu mine, vrei nu vrei!

— Vrem în-tre-ce-re! Vrem în-tre-ce-re! se apucară să orăcăie cei aproape o sută de broscoi strînși pe mal.

Sărmana privighetoare încercă să scape din situația în care se afla:

— Mi-e aripa ruptă... Nu-mi arde de cîntat... Să mă fac bine... și o să ne întrecem...

— Oac! Oac! rîse marele brotac. Să aștept să te vindeci ca să-ți iei zborul, nu?! Pe cine vrei să păcălești?! Pe Uriașul Oac-Cel Frumos-Cel Înțelept-Glas Fermecat?! O să ne întrecem acum, de îndată, că dacă nu...

— Vrem în-tre-ce-re! Vrem în-tre-ce-re! orăcăia mulțimea broaștelor, tot mai amenințător.

— Bine... Dar cine o să fie judecătorul întrecerii?! întrebă privighetoarea.

— Judecătorul?! De ce e nevoie de un judecător?! se miră Marele Oac. Doar tot eu o să cîștig!

— Poate... Dar dacă n-o să fie un judecător, rezultatul nu va fi luat în seamă de celelalte viețuitoare ale pădurii.

— Mde... Poate că ai dreptate... Păi... să punem judecător...o broască!

— Nu se poate! Trebuie să fie cineva străin și de neamul broaștelor și de cel al privighetorilor.

— Ei, drăcie! exclamă, încurcat de-a binelea, Marele Oac.

Vedeți; broscoiul dorea ca întrecerea să fie făcută, într-adevăr, după toate regulile, ca astfel locuitorii pădurii să recunoască rezultatul drept cel adevărat. Și credea Oac, mai mult decît oricînd, că victoria nu putea fi decît de partea sa, mai ales că privighetoarea era rănită. Totuși își spuse că ar fi bine să aleagă un judecător care să țină cu el. Dar nu vedea pe cine s-ar putea bizui, în afara broaștelor. Știa că toți ceilalți care îl cunoșteau nu-l prea îndrăgeau.

În timp ce Uriașul Oac se gîndea, armata broaștelor orăcăia de zor:

— Vrem în-tre-ce-re! Vrem în-tre-ce-re!

Tocmai în acele clipe ieși Cic la mal.

Broaștele își opriră gălăgiosul cor,

privindu-l curioase foarte pe prichindelul ivit pe neașteptate în fața lor.

— Cine ești tu, arătare care apari din balta noastră?! întrebă Uriașul Oac.

— Sînt Cic, spiridușul din Poiana Izvorului de Argint.

— Oooac! Am auzit despre tine! Ești spiridușul care nu mai are nici o putere, dar se încăpățînează să-l înfrunte pe Motanul Tărcat!

«A trecut coțofana și prin aceste locuri!» gîndi Cic.

— Acum, văzînd cît de mic și de neputincios ești, chiar că nu pot să te socotesc decît un smintit! adăugă Uriașul Oac.

— Oac! Oac! Un smintit! repetară toți broscoii.

— Dacă ai mai fi avut puterile tale de spiriduș... mai ziceam și eu să-l înfrunți pe motan. Dar așa... nu ești decît un... purice intrat la apă!

— Oac! Oac! Un purice intrat la apă! repetă corul broaștelor.

— O muscă picată-n baltă!

— Oac! Oac! O muscă picată-n baltă! rîdeau broaștele, încîntate de glumele proaste ale «împăratului» lor.

— Nu ești bun de nimic, pitic neputincios! mai orăcăi disprețuitor Uriașul Oac. Hai, șterge-o de-aici, că avem treabă!

Și, fără să-i mai dea atenție lui Cic, broscoiul se întoarse la întrebarea care îl frămînta înainte: «Pe cine să pun judecătorul întrecerii?... Pe cine?!...»

Deodată îi veni un gînd, ce i se păru grozav:

«Prichindelul ăsta! El să fie judecător! E atît de neputincios... încît e tocmai potrivit pentru ceea ce-mi trebuie mie!»

— Oac! Privighetoareo! Am găsit judecătorul întrecerii noastre!

Și, apropiindu-se amenințător de Cic, broscoiul orăcăi cît putea el mai gros și mai poruncitor:

— Eu, Uriașul Oac-Cel Frumos-

Cel Înțelept-Glas Fermecat, hotărăsc ca tu, piticule Cic, să fii judecătorul întrecerii ce va avea loc acum, de îndată, între mine și privighetoare!

— Ce întrecere? întrebă piticul.

— O să ne întrecem în cîntec și voi dovedi tuturor că eu, Oac-Glas Fermecat cînt de o sută de ori mai tare și mai frumos decît pasărea cenușie. Și tu, prichindelule, o să împrăștii vestea în toată pădurea!

«Ia te uită ce vrea umflatul ăsta murdar! își zise Cic, revoltat. Mai bine decît ar cînta, s-ar spăla cu niște apă curată, că stînd mereu în băltoaca murdară a ajuns rîios!»

Toate astea le gîndea doar Cic. Era destul de înțelept ca să nu spună așa ceva cu voce tare. Uriașul Oac stătea în fața lui prea amenințător. Amenințător era și lanțul viu pe care îl făcuseră în jurul său celelalte broaște. Dar mai cugetă Cic că nici să fie judecătorul unei astfel de întreceri nu era lucru înțelept. Încercă să scape, zicînd:

— Îmi pare rău... dar nu prea am talent la muzică... În școală de-abia luam nota cinci la cîntat.

— Nu-i nimic! orăcăi broscoiul. Tu nu ai de făcut altceva decît să spui, după terminarea întrecerii: «Uriașul Oac-Cel Frumos-Cel Înțelept-Glas Fermecat este cel mai mare cîntăreț din lume!» și să repeți asta tuturor celor pe care îi vei întîlni apoi.

«Uite cum socotește prostănacul ăsta încrezut că trebuie să fie judecătorul unei întreceri! își zise piticul, mînios... Dar dacă-l refuz... Și sărmana privighetoare e în aceeași situație cu mine... Nici ea nu poate refuza întrecerea... Și are o aripă rănită... O fi durînd-o!»

— Domnule broscoi! cuvîntă Cic, cred că ar fi mai bine să așteptați ca privighetoarea să se vindece. Regulile oricărei întreceri spun că...

— Spun ceea ce vreau eu, asta

spun! orăcăi asurzitor marele brotac. Întrecerea va avea loc chiar acum și tu vei fi judecător! Așa a hotărît Uriașul Oac-Cel Frumos-Cel Înțelept-Glas Fermecat! Și dacă încerci să-mi calci hotărîrea...

Broscoiul căscă o gură uriașă, o gură neagră, parcă fără fund, în care Cic își dădu seama că s-ar fi putut prăvăli ca într-o prăpastie. Gîndul acesta îl înfioră și se trezi îngînînd:

— Dacă... dacă privighetoarea vrea să cînte...

— Vreau să cînt, așa cum tu vrei să fii judecătorul întrecerii, răspunse pasărea cu amărăciune. Dar ce putem face?!... Hai, Uriașule Oac, să începem întrecerea, ca să se termine totul cît mai repede.

— Foarte bine! acceptă broscoiul. Tu cînți prima!

Privighetoarea se apucă să doinească «Cîntecul nopții de vară.»

La început, vocea ei era ca o șoaptă. Doinea fără inimă. Era un cîntec

silit... și privighetoarea știa dinainte rezultatul întrecerii... și aripa o durea îngrozitor...

Pe urmă însă, mica pasăre care trăiește parcă numai de dragul cîntecului se lăsă singură furată de frumusețea melodiei și glasul ei fără de asemănare prinse putere, înălțîndu-se spre cer pe razele lunii, tăind cu aripi de argint liniștea nopții...

Ascultînd-o, Cic își simți inimioara bătînd mai tare și îl cuprinse așa, deodată, un dor cumplit de bunicul Sic și de frații săi mai mari, de Poiana Izvorului de Argint și de locuitorii ei pe care îi îndrăgise atît de repede. Și doina privighetorii îl făcea parcă să se simtă mai bun, mai drept, mai curajos.

În sufletele broscoilor vrăjitul cîntec nu putea însă nici măcar să se strecoare cît de cît. Iată de ce, cînd doina se stinse, ei începură să strige atît de tare, de ai fi zis că-și puseseră în gînd să spargă bolta înstelată:

— O...cccc! O...cccc! O...cccc!

Orăcăitul acesta oarecum deosebit voia să fie plin de dispreț și de batjocură.

— Ăsta-i cîntec?! exclamă apoi Uriașul Oac. O leșinătură bună de adormit mormolocii și bufnițele surde! Ascultă-l, Cic, judecătorule, ascultă-l acum pe Uriașul Oac-Cel Frumos-Cel Înțelept-Glas Fermecat! Cîntecul meu bărbătesc poate trezi din somn de moarte și pe bunicul bunicului meu!

Și, după ce trase aer în uriașa-i burtă, de se rotunji ca un balon, scoase un orăcăit atît de cumplit, încît Cic își astupă urechile cu palmele, de teamă să nu surzească. Apoi marele brotac se apucă să țopăie pe loc — iar celelalte broaște să-l imite — și să strige ca-n gură de șarpe:

— Oac, oac, oac! Oac, oac, oac!
Sînt cel mai grozav brotac!
Oac, oac, oac! Oac, oac, oac!
Împărat pe lac!

Cînd strig doar o dată oac
Cade frunza din copac!
Cînd strig oac un pic mai tare,
Chiar și-un urs de groază moare!
Oac, oac, oac! Oac, oac, oac!
Sînt cel mai grozav brotac!
Oac, oac, oac! Oac, oac, oac!
Și stăpîn pe lac!

Cînd strig oac la vreo mînie,
Se stîrnește vijelie.
Cînd repet furios oac-oac,
Stelele se-neacă-n lac!
Oac, oac, oac! Oac, oac, oac!
Sînt cel mai grozav brotac!

Cic, scîrbit cu totul de purtarea Uriașului Oac, gîndi: «Bine-a zis, cine-a zis, că prostul pînă nu e și fudul nu se poate!»

Și cînd broscoiul termină de orăcăit și mulțimea supușilor săi se opriră din ovaționat, în loc să spună: «Uriașul Oac-Cel Frumos-Cel Înțelept-Glas Fermecat este cel mai mare cîntăreț din lume», așa cum i se poruncise, piticul rosti tare, răspicat, uitîndu-se în ochii privighetorii, în ochii aceia îndurerați:

— Vocea dumitale, domnule broscoi, este, într-adevăr, foarte puternică, dar dacă e să spunem adevărului pe nume, trebuie să recunoaștem că privighetoarea e totuși cea mai mare cîntăreață.

Mulțimea broaștelor, în frunte cu împăratul lor, încremeni de uimire. Pentru cîtva timp se lăsă o tăcere atît de deplină, încît se auzea parcă respirația pămîntului.

Apoi vocea Uriașului Oac izbucni ca un tunet:

— Ce-ai spus?! Ce-ai îndrăznit să spui?! Îți bați joc de mine?! De îndată să repeți ce ți-am poruncit înainte de începerea întrecerii, că de nu...!

— Spune! Spune, Cic dragă, că el e cel mai mare cîntăreț! strigă privighetoarea.

Piticul privea cu un fior de spaimă gura căscată a broscoiului. Pentru o

clipă se gîndi să o ia la fugă. Dar n-avea cum. Broaștele se strînseseră în jurul său ca un zid de netrecut.

Frica îl îndemna să facă pe plac Uriașului Oac, dar în inima sa exista o pornire mai puternică decît teama, care îl îmboldi să spună:

— Recunosc oricînd că dumneavoastră sînteți cel mai mare brotac pe care l-am întîlnit în viața mea, că aveți cea mai puternică voce pe care am auzit-o vreodată, că sînteți cel mai bun înotător, pentru că astea ar fi, desigur, adevărate. Dar aș minți dacă aș spune că sînteți un cîntăreț mai bun decît privighetoarea și noi, piticii spiriduși, n-am mințit și nu vom minți niciodată!

Uriașul Oac, în culmea furiei, țipă:

— N-o să mai ai prilejul să spui de-acum înainte nimic! Ni-mic!

Și, deschizînd o gură cît o șură, se apucă să soarbă aerul.

Cic simți cum în jurul său se face un vîrtej care îl fură și-l prăvălește în gura marelui brotac. Mai apucă să audă o singură dată strigătul deznădăjduit al privighetorii:

— Lasă-l! Lasă-l, Uriașule Oac! Eu recunosc, eu singură recunosc că ești cel mai mare cîntăreț și-am să spun tuturor! Lasă-l!

CAPITOLUL X

(În care veți afla ce s-a mai întîmplat cu cele două rădaște care s-au înfruntat.)

După ce Cic căzuse în băltoacă, rădaștele continuaseră lupta lor îndîrjită. Mult timp, rădașca din Poiana Izvorului de Argint nu observase că piticul nu se mai afla pe spatele său, pentru că întreaga atenție și-o îndreptase spre vrăjmaș...

Sosi însă un moment cînd, ostenite amîndouă peste măsură, rădaștele mai încetiniră iureșul luptei. Zburau în cerc, pîndindu-se și încercînd în acele clipe să strîngă noi puteri.

— Ține-te bine, Cic! Acum o s-o învățăm minte pentru totdeauna pe tîlhăroaica asta!

— Hă! Hă! rîse Corn Ciuntit, batjocoritor. Ai început să vorbești singură, bătrînă ramolită?!

În clipa aceea își dădu seama rădașca din Poiana Izvorului de Argint că Cic nu se mai afla cu ea.

— Hă! Hă! continuă să rîdă tîlhăroaica. Pe pititc l-am bușit eu cam de multișor! O fi căzut pe vreun pietroi și praful s-o fi ales de el!

Prietena lui Cic simți cum i se sfîșie parcă inima auzind cuvintele acestea și mai ales gîndindu-se că ele puteau fi adevărate. Apoi o cuprinse o mînie de neînchipuit, care îi înzeci puterile. Se repezi ca o vijelie asupra tîlhăroaicei, strigînd:

— Pentru ticăloșia asta ai să plătești mai scump decît pentru oricare alta!

Își încleștă coarnele de cele ale vrăjmașei și strînse așa de puternic, încît tîlhăroaica scoase un strigăt prelung de groază și de durere. Coarnele ei, cu care săvîrșise atîtea rele, pîrîiră ca niște crengi uscate și se frînseră de la rădăcină.

Tîlhăroaica se prăbuși la pămînt.

«Călutul» lui Cic nu-i mai dădu

nici o atenție. Știa că din clipa aceea, chiar dacă va scăpa cu viață, rădașca ticăloasă nu va mai avea nici o putere în fața nimănui, așa ciuntită cu totul de coarne, cum era.

Se întoarse apoi din drum și începu să-și caute, cu înfrigurare, prietenul.

Ajunse și deasupra băltoacei, zări chiar o privighetoare plîngînd pe mal, zări și mulțimea broaștelor, dar nici urmă de Cic! De unde să știe ea că doar cu puțin timp înainte piticuțul fusese înghițit de marele brotac, care orăcăia acum ca un bezmetic:

— Oac, oac, oac!

Sînt cel mai grozav brotac!

N-avea cum bănui toate cîte se întîmplaseră și de asta continuă să-și caute micuțul prieten...

Să-l caute... să-l caute...

....

După ce durerea pricinuită de ruperea coarnelor i se mai potoli, rădașca tîlhăroaică porni în zbor chinuit spre stejarul măcinat de vreme, unde își

avea ascunzătoarea. Aici ajunseseră însă cu mult înaintea ei cele două rădaște tinere, care făceau parte din bandă. Cînd acestea își văzură șefa, se si porniră pe un rîs grozav. Aveau și de ce face haz! Tîlhăroaica cea altădată fioroasă la înfățișare era acum de-a dreptul caraghioasă, așa lipsită cu totul de falnicele ei coarne.

Batjocura neașteptată o scoase din sărite pe Corn Ciuntit (căreia acum i se potrivea însă mai bine numele de «Fără coarne»):

— Cum de îndrăzniți să rîdeți, netoților, neisprăviților, tîlhari de nimica ce sînteți?! Pieriți de îndată din fața mea, că de nu...

— Că de nu... ce se întîmplă? o înfruntă una dintre tîlhăroaicele tinere.

— Zii, ce se întîmplă? întrebă amenințător și cea de-a doua. Poate crezi că ne mai temem de o arătare caraghioasă ca tine?!

— Cum?! Îndrăznești?! se sufocă de mînie bătrîna tîlhăroaică.

— Ba, bine că nu! bîzîiră cele două rădaște tinere, într-un glas.

Și una dintre ele continuă:

— Destul ne-ai batjocorit și ne-ai bușit cum ai vrut tu. De-acum gata! Nu mai ai nici o putere în fața noastră, nu mai ne ești șefă! Și o să-ți plătim toate cîte-ți sîntem datoare de atîta vreme!

Și unde mi se apucară cele două

rădaște tinere să o ia la chelfăneală pe bătrînă, să mi-o strîngă-n coarne și să mi-o bușească, de crezu ciuntita că i-a sunat sfîrșitul. Încercă ea să se apere, dar cu ce?! Fără coarne nu mai avea nici o putere!

După ce o burdușiră bine și o aruncară pe un morman de frunze uscate, cele două rădaște tinere îi mai strigară:

— Să te duci unde-oi ști, dar să nu mai îndrăznești să te apropii de stejarul nostru!

— Să nu ne mai apari în cale că te schilodim și mai rău!

Bătrîna tîlhăroaică zăcu multă vreme pe mormanul de frunze uscate și abia a doua zi dimineața reuși să-și ia zborul

Zbura bezmetică prin pădure, fără să știe unde vrea să ajungă, fără să știe de ce-o să se mai apuce de-acum înainte.

Dar, în timpul hoinărelii ei fără de rost, pe cine credeți că întîlni?! Chiar pe jupînul Motan Tărcat, care pornise la vînătoare, ca să strîngă provizii pentru nunta lui, ce se apropia.

Zărindu-l, în mintea rădaștei încolți un plan. Își zise: «Iată un mare tîlhar! Dacă aș putea să mă aciuiesc pe lîngă el, cred c-aș duce-o bine!»

Și începu rădașca să zboare prin fața motanului și să cuvînteze:

— Te salut, preaputernice și vestite stăpîn al pădurii! Mă bucur că am cinstea să te întîlnesc și să-ți mărturisesc tot respectul și admirația pe care ți-o port.

Tărcatul, măgulit de aceste cuvinte, mieună:

— Văd că mă cunoști bine! Eu însă nu știu cine ești. N-am mai văzut pînă acum o gînganie ca tine.

— Sînt Corn Ciuntit, rădașca despre care cred că ai auzit!

— Corn Ciuntit?! Vestita tîlhăroaică?! Tu?! Tu ești rădașcă?! Rădașcă fără nici un corn?!

Și motanul începu să rîdă cu poftă.

Deși rîsul acesta îi ardea inima, tîlhăroaica rosti cuviincios:

— Îngăduie-mi să-ți spun toate prin cîte-am trecut și atunci poate că o să socotești chiar că aș merita un pic de mulțumire din partea ta.

Se apucă să povestească despre întîlnirea ei cu rădașca din Poiana Izvorului de Argint și cu Cic, despre lupta care avusese loc...

Motanul o asculta cu o atenție din ce în ce mai mare. Pînă atunci el nu știuse încă ceea ce multe viețuitoare ale pădurii aflaseră de la Coțofana-gură-bogată: că Cic plecase în căutarea sa.

Cînd tîlhăroaica termină de povestit, tărcatul o întrebă cu o lucire fioroasă în privire:

— Ești sigură că dușmanul meu, spiridușul, a pierit, prăbușindu-se în timpul luptei?!

— Aș minți dacă aș spune că sînt sigură de așa ceva. Spiridușii nu pier cu una cu două...

— Ba, ăsta o să piară, dacă nu s-a strivit în cădere de vreo piatră, o să piară sfîșiat de ghearele și colții mei, mieună teribil motanul, zbîrlindu-și coada. Pe urmă întrebă însă ceva mai potolit: Știi precis că nu mai poate arunca flăcări din bățul ăla blestemat pe care-l avea?!

— Precis! Altfel m-ar fi pîrjolit și pe mine.

— Mda... Ai dreptate! Ei, dacă prichindelul vrea să mă întîlnească... o să-i fac pe voie! Am să pornesc de îndată să-l caut, și-o să-l găsesc... viu sau mort!

— Preaputernice stăpîn al pădurii, îngăduie-mi să-ți spun ceva! Dacă piticul trăiește, se poate ascunde ușor din calea ta, că e atît de mic... Iar dacă dușmanca mea, rădașca, l-o fi găsit, ei străbat acum pădurea în zbor și tot nu i-ai putea prinde. Cred c-ar fi mai bine...

— Hai, zii, zii! Ce-ar fi mai bine?!

— Să-l lași să vină la vizuina ta, să

intre chiar înăuntru și-acolo să-l prinzi! Adică, dacă e cu rădașca, să-i prinzi pe amîndoi și praf să o faci cu puternicii tăi colți și pe vrăjmașa care m-a nenorocit.

— Bine... bine... o să fie așa cum vrei... Dar dacă Cic nu-mi găsește vizuina?! Că e foarte bine ascunsă noua scorbură în care stau și puțini știu unde se află!

— O să fac eu în așa fel încît să afle mai mulți... cît mai mulți... Și iată cum...

CAPITOLUL XI

(În care foarte bucuros, vă anunț că micul Cic e sănătos!)

După ce Cic se prăbuși prin gura cît o șură de largă a Marelui Oac și prin gîtul lui ca o fîntînă se pomeni în burta broscoiului, o burtă atît de încăpătoare, încît ar fi putut locui în ea destul de comod cinci pitici ca Cic. În schimb, era multă umezeală acolo, că se adunase apă, formînd o mică băltoacă. Nu-i mai plăcu lui Cic nici întunecimea aproape completă din noua sa locuință. Și ar fi fost, desigur, beznă deplină, dacă nu s-ar fi aflat în burta Marelui Oac și un licurici, care mai risipea cît de cît întunericul cu felinărașul său.

Licuriciul fusese înghițit cu o zi înainte și acum plutea pe băltoaca din burta brotacului, că-și făcuse o bărcuță din trei fire de iarbă.

— Vai de tine, piticule! Vai de noi amîndoi! se căină licuriciul, de îndată ce-l zări pe Cic. Am auzit toate cîte s-au întîmplat afară, ți-am strigat chiar de aici să spui că urîtul de broscoi e cel mai mare cîntăreț, dar vorbele mele n-au ajuns pînă la urechile tale.

— Și chiar dacă te auzeam n-aș fi putut minți, răspunse Cic.

— Asta pentru că nu știai ce te așteaptă. Din burta brotacului n-o să mai scăpăm niciodată! Niciodată!! Și gîza se porni pe plîns, de-i curgeau lacrimile șiroaie.

— Nu mai plînge, licuriciule! Lacrimile îți pot stinge felinărașul și rămînem cu totul în beznă.

— Ai dreptate... ai dreptate! Licuriciul își struni plînsul, dar continuă să se căineze: Aici o să pierim! N-o să mai apucăm să vedem niciodată sclipirea stelelor și fața durdulie a lunii. Aici o să ne fie sfîrșitul! Vai de noi și de noi!

Văicărelile licuriciului îl înfiorau

pe Cic, dar el nu voia să se lase pradă deznădejdii. Avu chiar tăria să-l încurajeze pe tovarăşul său de închisoare:

— Ei! Pînă la urmă om scăpa cumva! Numai să nu lăsăm spaima să pună stăpînire pe noi că atunci sîntem cu adevărat pierduţi. Frica, dacă te stăpîneşte, pînă şi mintea-ţi orbeşte!

După această cugetare, Cic mai rosti şi altele, ba înşiră şi vreo zece proverbe populare pline de înţelepciune. Văzînd că spusele sale mai alungau panica din sufletul licuriciului, se apucă apoi să recite şi poezii, mai ales fabule, că ştia nenumărate. Povesti cîteva fabule ale unui străvechi înţelept grec, Esop, apoi altele scrise de românii Donici şi Alexandrescu şi de poetul francez La Fontaine.

Astfel îşi aminti şi de fabula care purta titlul «Broasca ce-a vrut să ajungă la fel de mare ca un bou». Abia rosti primele două versuri, că se opri, fulgerat de un gînd:

— Licuriciule! Vreau să fac o încercare! Poate cu un pic de noroc și ajutați de prostia încrezutului Oac vom scăpa de aici!

Punînd mîinile pîlnie la gură, Cic se apucă să strige:

— Hei! Uriașule Oac! Hei! Uriașule Oac!

Striga însă în zadar, pentru că marele brotac dormea dus, îngropat pe trei sferturi în noroiul de la marginea bălțoacei.

Cic nu se lăsă însă cu una cu două!

Se apucă să lovească cu bagheta în pereții burții brotacului, să lovească din răsputeri, continuînd să strige:

— Hei, Uriașule Oac! Hei, Uriașule Oac!

Cu toate că loviturile piticului îl gîdilau mai mult decît îl dureau pe brotac, reușiră totuși să-l trezească.

La început, buimăcit de somn cum era, nu-și dădu seama de unde veneau strigătele înăbușite și se uită iscoditor în jur. Pe urmă, înțelegînd cine striga, îl trecu un fior de spaimă, gîndindu-se:

«Te pomenești că din pricina prichindelului ăstuia blestemat n-o să mă mai pot odihni! Poate că făceam mai bine dacă nu-l înghițeam!»

— Hei, Uriașule Oac! Hei, Uriașule Oac!

— Ce vrei, pocitanie?! Nici acolo nu-ți potolești gura aia care nu știe ce-i măsura?! Că ea te-a dus unde-ai ajuns! Liniștește-te, că de nu...

— Ce-o să se întîmple?! Doar n-oi crede că mi-e frică! A doua oară tot nu mă mai poți înghiți! Și, cînd îți va fi lumea mai dragă, cînd o să fie cineva de față, am să strig așa: Marele Oac nu e decît un lăudăros, un neputincios și nicidecum cel mai grozav brotac!

— Ba, sînt cel mai grozav brotac! Sînt cel mai grozav brotac!! Sînt cel mai grozav brotac! orăcăi, cu o furie nemăsurată, Uriașul Oac. Toți știu asta! Toți o știu!

— Nu e adevărat! Au existat broscoi mult mai grozavi ca tine. Despre unii au scris chiar oamenii în cărțile lor. Mai ales isprava unui broscoi dintr-o țară îndepărtată e cunoscută de toți. Tu n-ai fi niciodată în stare să faci ceea ce a făcut el.

— Și ce-a făcut, mă rog, grozavul ăla?!

— Vrei să afli?! Atunci ascultă!

Și Cic se apucă să povestească fabula scriitorului francez La Fontaine, fabula pe care și-o amintise cu puțin timp înainte:

— Într-o țară îndepărtată trăia un broscoi grozav de curajos. Într-o zi, se opri la marginea bălții un bou. Broscoiul, văzînd cît de uriaș era boul, hotărî să ajungă și el la fel de mare. Și, fiind foarte deștept, nu un prostănac ca tine, își zise: «O să înghit aer, cît mai mult aer și o să mă umflu pînă o să ajung mare cît un bou.» Și, fiind cu adevărat un broscoi grozav și nu un lăudăros ca tine, a înghițit

aer și s-a umflat... și s-a tot umflat... pînă ce-a crescut cît un bou, dacă nu cumva chiar puțin mai mare!

(Vouă, copii, o să vă spun adevărul: Cic schimbase sfîrșitul fabulei. La Fontaine povestește că broscoiul înghițise aer... pînă cînd plesnise și nici vorbă să fi ajuns cît un bou. Dar Cic avea un plan și de asta fabula repovestită de el se sfîrșea altfel.)

Uriașul Oac se porni pe rîs:

— Asta e nemaipomenita grozăvie despre care vorbeai?! Oaccc! Oaaccc! Păi, așa ceva îți fac și eu cînd vrei!

— Vorbe, lăudărosule! îl întărîtă Cic.

— Vorbe? Ai să vezi imediat! Tot aerul din pădure îl înghit dacă vreau! Ține-te bine, că vine vijelia peste tine!

Și broscoiul se apucă să înghită cu furie aer... să înghită... să tot înghită... Și se umfla... se tot umfla... Cic continua să-l întărîte, strigîndu-i:

—Ahăhăă! Mai ai mult pînă să ajungi cît un bou! Ahăhăăă.

Bineînțeles că Marele Oac n-a reușit nici pe departe să se umfle cît un bou, ba, chiar cît o găină n-a putut ajunge. Dar nici de plesnit n-a plesnit, așa cum pățise broscoiul din fabulă și cum sperase Cic. Totuși piticul a obținut ceea ce dorise, adică a scăpat din burta brotacului, și iată cum:

Înghiți Marele Oac la aer pînă ce simți că nu mai încape în el nici o picătură, mai mult chiar, simți că nu mai poate opri aerul pe care-l înghițise. Aerul țîșni afară din burta brotacului, stîrnind un adevărat vîrtej, care îl luă cu el pe Cic și pe licurici, îi trecu în mare viteză prin gîtlejul și gura larg deschisă a Uriașului Oac, și-i aruncă, hăt, departe de băltoacă.

Cic căzu la rădăcina unui copac, licuriciul, mai ușurel, cine știe unde!

Cînd se trezi din amețeala căderii piticul se felicită singur pentru grozava idee care-i venise în burta brotacului. Apoi, fără zăbavă, porni la drum.

CAPITOLUL XII

(În care Cic ajunge, în sfîrșit, acolo unde și-a dorit!)

Umblă piticul prin pădure, întrebînd pe cine întîlnea în cale dacă nu știe unde se află vizuina cea nouă a motanului și dacă n-a zărit-o cumva pe prietena sa, rădașca din Poiana Izvorului de Argint. Dar răspunsurile primite nu-i aduceau nici o bucurie. Toți rosteau: «Nu știu... N-am văzut...»

Și abia acum își dădea seama Cic, mai bine ca oricînd, de ce mare ajutor îi fusese «căluțul» său! Fără rădașcă, așa mititel cum era, n-avea deloc spor la drum.

Dar iată că, după atîtea necazuri, se păru că norocul îi surîde, în sfîrșit. Se întîlni în drum cu un iepuraș, un iepuraș care, de îndată ce-l zări, exclamă:

— Te cunosc! Tu ești înțeleptul pitic care ne-ai vindecat de spaimă pe noi cei din Poiana Fîntînii Părăsite. Locuitorii poienii noastre te laudă încă și acum!

— Mă bucur... mă bucur... Dar nu cumva ai aflat pe unde este vizuina cea nouă a Motanului Tărcat?!

— Ba da! Mai adineauri mi-a spus o veveriță că motanul poftește pe toți locuitorii pădurii la nunta sa, la noua locuință ce se află într-o scorbură a marelui stejar trăsnit de fulger.

— Și unde... unde se găsește stejarul ăsta?! întrebă Cic cu sufletul la gură.

— Destul de departe... încolo... spre soare răsare... Ție cred că ți-ar trebui vreo trei zile ca să ajungi la el... Dar de ce mergi pe jos? Parcă te însoțea o rădașcă.

— Niște întîmplări nefericite ne-au despărțit, răspunse Cic în doi peri, căci numai de povestit nu-i ardea. Am să-ți spun altă dată, dacă ne-om mai întîlni... Și nu știi cînd are motanul nunta?!

— Mîine.

— Mîine?! Vai de mine! exclamă piticul îngrozit. Atunci, pînă ajung eu la vizuină, puișorul a pierit de mult! Vai de mine! Înseamnă că toate strădaniile mele de pînă acum au fost zadarnice!

Văzînd cît de necăjit era piticul și gîndindu-se la marele bine pe care li-l făcuse lor, celor din Poiana Fîntînii Părăsite, micul Urechilă (că era mai mult pui decît iepure în toată firea) spuse:

— Cu toate că nici nu mă gîndesc să primesc invitația la nuntă a fiorosului motan, am să dau o fugă pînă la stejarul trăsnit... cu tine în spate... dacă vrei.

— O! Mi-ai face un mare bine, iepurașule! Un foarte mare bine!

— Atunci... hopa sus pe mine!

Cic nu așteptă să fie poftit de două ori. Se sui în spatele iepurașului, se apucă cu mîinile de urechile lui și-apoi... ține-te goană!

Drumul pe care piticul l-ar fi străbătut abia în trei zile fu parcurs de micuțul Fuge-Iute în mai puțin de un ceas.

Se opriră după un tufiș din apropierea copacului în care se afla noua vizuină a motanului.

Stejarul trăsnit era un arbore uriaș, cu jumătate de coroană arsă și de asta avea o înfățișare deosebită, ce putea trezi chiar spaima în sufletul unui «curajos», cum era iepurașul care îl adusese pe Cic.

— Urît loc! șopti Urechilă. Numai hapsînului de motan poate să-i placă pe-aici, Și-acum ce-ai de gînd, Cic?!

— O să stau la pîndă.

— Ei, atunci... atunci mai rămîn și eu... cu toate că nu mă-ndeamnă inima.

Cic și Urechilă rămaseră pitiți în tufiș, cu ochii țintă pe stejarul trăsnit. Și iată că, nu după mult timp, îl zăriră pe fiorosul Motan Tărcat pe o creangă groasă a copacului. Ieșise din vizuina pe care piticul și iepurașul nu o puteau vedea din pricina frunzișului des. Motanul sări apoi pe pămînt, și, cu pas rar, se depărtă.

— Iepurașule! Iepurașule viteaz! N-ai vrea tu să-l urmărești pe motan, să vezi încotro se duce și apoi să vii să-mi spui?! Te rog, iepurașule viteaz.

Iepurilă, deși nu-i dădea deloc inima brînci, o luă în salturi lungi pe urmele Tărcatului. Nu-l putea refuza pe Cic, mai ales că acesta îi spusese «iepurașule viteaz», laudă pe care un urecheat n-o prea aude în viața lui.

După un timp, se întoarse cu o veste cît se poate de bună:

— Motanul s-a dus într-un luminiș, s-a întins la soare și a adormit buștean, că i se plimba o muscă pe bot și el nici n-o simțea.

— Grozav! exclamă Cic. Acum e momentul să fac o vizită noii sale locuințe!

Cu sprinteneală de acrobat, piticul începu să se cațăre pe trunchiul gros

al stejarului trăsnit, folosind ca pe niște scări numeroasele și adîncile crăpături din coaja copacului.

Astfel ajunse în dreptul unei scorburi unde se afla chiar vizuina motanului. Intrarea nu era prea largă, în schimb scorbura era foarte încăpătoare. Deși lumina pătrundea cu zgîrcenie înăuntru, Cic zări în fundul scorburei, puișorul mult căutat.

Puișorul văzu și el piticul. Începu să se zbată pe loc, fără ca să se poată însă mișca, sau scoate vreun sunet. Era legat fedeleș. Pînă și ciocul îi era legat.

— O! Sărmanul de tine! exclamă Cic. Liniștește-te, dragul meu! Acum vei scăpa de aici!

Puișorul se agita însă din ce în ce mai tare, și ochii lui holbați de spaimă parcă voiau să spună ceea ce ciocul legat nu putea rosti.

Cic se apropie de el, ca să-l elibereze, cînd, deodată, peste gura scorburii căzu o plasă!

Acum își dădu piticul seama de ce era puișorul atît de agitat: voise să-l prevină ce primejdie îl pîndea.

Se repezi spre plasă, începu să o zgîlțîie, să tragă de ea... dar fără folos. Firele erau trainice și plasa fusese bine prinsă în partea de sus și cea de jos în niște cioturi de crengi.

Cic află de îndată cine făcuse această ispravă, pentru că prin ochiurile dese ale plasei zări bătrîna rădașcă tîlhăroaică, care se grăbi să se laude, rîzînd cu răutate:

— Din cursele pe care le-am întins eu, vestita Corn Ciuntit, nimeni n-a scăpat vreodată!

— Cum?! Tu ești Corn Ciuntit?! se miră Cic cu sinceritate, pentru că într-adevăr, gîngania urîtă din fața sa aproape că nu mai semăna deloc cu fioroasa tîlhăroaică... Aha! Înțeleg! Prietena mea te-a făcut așa de «frumoasă»!

— Da! Ea! răspunse rădașca ciuntită, cu mare dușmănie. Și-mi pare

nespus de rău că nu te-a însoțit aici, ca să vă prind pe amîndoi în capcană. Dar vei plăti tu și pentru vechea mea vrăjmașă! Cursa asta eu am pregătit-o! Eu am dat de veste prin pădure că motanul îi invită pe toți la nuntă, ca să afli unde e vizuina lui și să vii aici. Eu am pus trei șoareci, prinși de motan, să țească plasa pe care nici zece prichindei ca tine n-ar fi în stare să o rupă. Eu am făcut toate astea! Motanului nu-i rămîne de împlinit decît un singur lucru: mîine la prînz, cînd se însoară, să te ducă plocon, odată cu puiul porumbiței, iubitei sale soții și să vă mănînce pe amîndoi ca pe niște bucate rare! Hă! Hă! Hă! Acum îl voi chema pe motan să-mi vadă isprava, că nu prea avea încredere în iscusința mea!

Tîlhăroaica își luă zborul.

Cic căută să rupă plasa, trăgînd de fire, lovindu-le cu bagheta... dar zadarnic! Sclavii șoricei făcuseră, din păcate, un lucru trainic.

Curînd, rădașca se întoarse cu motanul. Bucuria tărcatului fu nemăsurată cînd îl văzu pe Cic prizonier.

— Grozav! Strașnic! Bravo, Corn Ciuntit! Ai să fii prietena mea toată viața! Apoi se adresă piticului: Ce plăcută revedere, stîrpitură! Dar de ce nu arzi plasa cu bagheta ta fermecată, de ce nu mă pîrjolești și pe mine?! S-a terminat cu puterea ta de spiriduș! Acum ești un biet neputincios! Și abia aștept să simt ce gust ai!... Iar cu bagheta ta o să mă scobesc în dinți după ce o să te pap! Ha! Ha! În sfîrșit, o să vadă și iubita mea logodnică cine sînt! Nimeni altul nu i-ar fi putut aduce ca dar de nuntă un spiriduș!

Îndrugară încă multe motanul și rădașca, beți parcă de bucurie, dar Cic nu le mai dădu atenție. Se trase spre fundul scorburei și dezlegă puișorul.

— Vai, Cic! exclamă acesta. Cînd ai intrat, am vrut să-ți spun ce pri-

mejdie te pîndește, dar n-am putut! De ce nu-i pîrjolești pe ticăloși cu bagheta ta fermecată?! De ce?!

— Ei, dragul meu! Tu nu știi că bagheta are putere numai în Poiana Izvorului de Argint?!

— Atunci sîntem pierduți! Sîntem pierduți!

Cic, deși ar fi vrut să-l încurajeze, tăcu. Ce-ar fi putut răspunde?! Nici el nu întrezărea vreo scăpare. Nici una...

CAPITOLUL XIII

(În care veți vedea că o minte ascuțită e în stare și să-nfrîngă colții și ghearele.)

Nu e, cred, nevoie să vă spun că în noaptea aceea Cic n-a putut adormi o clipă măcar. Își zicea că nu mai are nici o scăpare, că a doua zi va fi ultima din viața sa. Pe urmă însă se mînie pe el însuși, și-și repetă cu încăpățînare:

«Nu se poate să pier în colții unui nătărău de motan! Nu se poate! Trebuie să găsesc o scăpare! Trebuie!»

Ușor de zis, dar cum să scape?! Zadarnic își frămînta mintea... Zadarnic!

În spre zori, se trezi gîndindu-se la peripețiile prin care trecuse de cînd plecase în căutarea puiului de porumbiță răpit. Astfel, își aminti și de întîmplările din Poiana Fîntînii Părăsite... și de «balaurul» din fîn-

tînă... Amintirea aceasta aprinse parcă o scînteie în mintea sa și scînteia se prefăcu în flacăra unui gînd care-i strecură în suflet noi speranțe.

Începu să aștepte cu mare nerăbdare trezirea motanului.

Dar, iată că înainte de a se deștepta motanul și rădașca, lîngă plasă, apăru o albină, care se sculase cu noaptea în cap și plecase după treburi. Acum se oprise în dreptul plasei, cercetînd-o cu mare curiozitate. Astfel îl zări pe Cic.

— Ce-i cu tine, piticule, în vizuina motanului?!

— Am fost prins în cursă.

— O! Sărmane! Nu cumva ești Cic, spiridușul din Poiana Izvorului de Argint?

— Da.

— Am auzit vorbindu-se despre tine. Cele două albine pe care le-ai cunoscut cînd ai căzut în plasa Păianjenului Pestriț fac parte din același roi cu mine. O! De-ai ști cît de supărate am fost cu toate pe albina care te-a atras atunci în cursă!

— Ce-a fost a trecut! Vorba-i că acum am căzut într-o cursă și mai periculoasă!

— Cum aș putea să te ajut? Aș face-o cu dragă inimă!

— Să mă ajuți?! Hm... Știu eu... Adică... Ia stai!... Tu zbori mai repede decît o rădașcă, nu?!

— Oho! Cu mult mai repede!

— Atunci ascultă-mă!

Apropiindu-și mult capetele de plasă, piticul și albina șușotiră o vreme, apoi gîza se piti într-o crăpătură din coaja copacului, ce se afla deasupra intrării în scorbură...

Rădașca și motanul se treziră tîrziu, amîndoi foarte bine dispuși.

— Hei! Piticule! mieună motanul, astăzi o să fii nuntaș! Ai să petreci de minune în burta miresii și a ginerichii!

— Ba, eu cred că n-o să mai fie nici o nuntă, răspunse Cic.

— Cum adică?! Ce vrei să spui?!

— Păi, cînd o afla domnișoara pisică sălbatecă adevărul, cînd o afla că ai mințit-o, n-o să mai vrea să fie mireasa ta.

— Am mințit-o?! Cu ce-am mințit-o?! Ce tot îndrugi acolo, stîrpitură?!

— Ai mințit-o, lăudîndu-te că ești cel mai puternic motan din pădurea asta.

— Chiar așa sînt!

— Nu-i adevărat! Există un motan mult mai puternic și mai viteaz. O să spun asta pisicii și n-o să mai vrea să se mărite cu tine!

— Minciună! Minciună! N-o să te creadă!

— Ba, o să mă creadă cînd o s-o poftesc să-l cunoască pe motanul acela.

Tărcatul tăcu încurcat, gîndindu-se dacă spusele piticului puteau sau nu puteau fi adevărate. Dar iată că interveni rădașca, mai ageră la minte:

— Preaputernice motan! Stîrpitura asta nu trebuie să ajungă neapărat viu la logodnica ta. Vitejia ți-o poți dovedi chiar dacă-l duci plocon, cu limba încremenită pentru totdeauna. Și-atunci domnișoara pisică sălbatecă nu va afla nimic despre...

— Nu-i adevărat! Nu există pe lume motan mai puternic decît mine! mieună cu mare furie Tărcatul.

— Ba, există, răspunse Cic cît se poate de liniștit. Nu-i așa, albinuțo?

Apărînd din ascunzătoare, albina zumzui:

— E în pădurea noastră un motan mai viteaz și mai puternic!

— Și dacă mă omorîți pe mine acum, albina o să ducă vestea asta domnișoarei pisică sălbatecă, adăugă Cic.

— N-o să ducă nici o veste, c-o învăț eu minte! strigă tîlhăroaica și se repezi spre albină.

Gîza cea harnică nu putea fi prinsă însă cu una cu două! Zbură rădașca

pe urmele ei, în jurul stejarului trăsnit, o bună bucată de vreme, pe urmă însă, frîntă de osteneală, se lăsă păgubașă.

— Dacă-i faceți ceva piticului, eu și suratele mele din roi vom răspîndi în toată pădurea vestea că a apărut un motan cu mult mai puternic decît tine, Tărcatule!

— Minciună! Minciună! mieună motanul, răgușit de mînie. Eu pot înfrunta pe oricine! Chiar acum sînt gata să mă bat cu veneticul despre care vorbiți!

— Mai bine vezi-ți de treabă, dacă vrei să te mai însori vreodată! zise Cic.

Motanul însă turba de mînie:

— Ba, nu! Ba, nu! Dacă nu mă duci chiar acum la el... îți scot ochii... îți smulg limba... îți...

— Ei, dacă-i așa... te duc, ce să fac, consimți piticul.

—Stăpîne, interveni rădașca, poate că ar fi mai bine să nu...

— Taci din gură. Eu sînt cel mai puternic, cel mai ager, cel mai viteaz motan și pot să dovedesc asta oricînd și oricui! Rădașco! Leagă-l bine pe pitic și ia-l în spate, să ne conducă la veneticul despre care vorbește!

Rădașca împlini ordinul și Cic, legat pe spatele tîlhăroaicei, îi îndrumă spre Poiana Fîntînii Părăsite.

Simțind apropierea motanului, toate viețuitoarele poienii o rupseră la fugă. Doar vrăbiuțele rămaseră pe cele mai înalte crengi ale copacilor din jur, ca să vadă ce-o să se întîmple.

— Unde e motanul despre care vorbeai?! strigă Tărcatul.

— Acolo! În fîntîna părăsită și-a făcut culcușul.

— Cum? Un motan locuiește într-o gaură, în pămînt, ca un șoarece?! Ha! Ha! Mai mare rușinea!

Și Tărcatul, apropiindu-se de buza fîntînii, mieună prelung, cît putea el de fioros, de se îngroziră toate viețuitoarele din pădurea aceea

— Miorlaaaauuu!

— Miorlaaauuu... auzi el, după cîteva clipe, un glas din adîncul fîntînii, un glas mai gros și parcă mai fioros chiar decît al său.

Tărcatul tresări, toți mușchii i se încordară, coada i se zbîrli, îmbățoșîndu-se. Așadar, piticul spusese adevărul! Așadar, în pădurea aceea se pripășise un alt motan, care, după miorlăit, părea să fie un motan zdravăn!

Gîndindu-se la toate acestea, gîndindu-se că, într-adevăr, domnișoara pisică sălbatecă ar putea afla despre noul venit, Tărcatul simți o poftă grozavă de luptă.

— Hei, tu, veneticule! Ce cauți în pădurea mea?! mieună el din răsputeri.

— În pădurea mea... răsună mirolăitul din adînc.

— Pădurea ta?! Nerușinatule!

— Nerușinatule... se auzi din fîntînă.

— Aici eu sînt stăpîn!

— Eu sînt stăpîn... repetă glasul îngroșat.

— Așa crezi?! Vino să ne luptăm atunci! Îndrăznești?!

— Îndrăznești?!

— Eu îndrăznesc, dar tu te-ai ascuns, fricosule! mieună, în culmea furiei, Tărcatul.

— Fricosule... repetă nevăzutul motan.

— Mie-mi spui fricos?! Stai că te-nvăț eu minte!

— Te-nvăț eu minte... repetă glasul, care nu era, bineînțeles, decît ecoul.

Furia îi luă cu totul mințile Tărcatului. Cu ghearele ieșite din teci, cu părul de pe spate zbîrlit, cu ochii în flăcări, scoase un cumplit miorlăit de luptă și, cu un salt grozav, se aruncă în fîntînă, hotărît să sfîrșească odată pentru totdeauna cu veneticul care îndrăznea să-l înfrunte.

Ce s-a întîmplat cu sîngerosul motan sălbatec e ușor de bănuit. Pe fundul fîntînei era destulă apă și de-acolo, din adînc, n-ar mai fi putut ieși decît cineva care ar fi avut aripi. Dar cum motan cu aripi nu s-a pomenit, nimeni nu l-a mai văzut din acea clipă pe Tărcat.

Rădașca își așteptă stăpînul cît și-l așteptă, apoi, înțelegînd că acesta nu va mai ieși la lumină, se gîndi că e mai bine să dispară din acel loc. Se ridică în zbor, cu Cic legat de spate. Voia să-l ducă pe pitic undeva, departe, și să se răzbune pe el. Dar nu-și putu împlini ticălosul plan. Vrăbiuțele care asistaseră de pe crengile copacilor la toate cîte se petrecuseră, se repeziră la ea și, lovind-o cu ciocurile, o siliră să coboare în iarba poienii. Aici îl dezlegară pe Cic, apoi o alungară pe tîlhăroaică, o alungară hăt, departe, dincolo de marginile pădurii.

De-atunci încolo nimeni n-a mai auzit ceva despre înrăita rădașcă...

Cic, călare pe o vrăbiuță, cu alai mare de păsări și gîze, se întoarse la vizuina Tărcatului, luă puișorul Porumbiței Gulerate și se duseră apoi cu toții în Poiana Izvorului de Argint.

Vestea isprăvilor lui Cic se răspîndi în toată pădurea și bătrîna rădașcă, prietena piticului, care tot îl mai căuta, se întoarse și ea acasă.

Nu vă mai spun ce bucurie era în poiană.

Curînd, toate viețuitoarele pădurii cunoșteau imnul spiridușului:

Cic, Cic, Cic,
Cel mai viteaz pitic,
Cic, Cic, Cic,
Inimă de voinic...

Acum, copii, aștept cu nerăbdare primăvara, aștept să coboare iarăși vîntul de pe crestele munților și să poposească între florile caisului din fața casei mele. Poate că o să-mi aducă noi vești despre Cic, Inimă de Voinic. Și tot ce voi afla, promit să vă povestesc și vouă... Promit!

Lector : IOANA RICUS
Tehnoredactor : VALERIA POSTELNICU

Dat la cules : 22.IV.1975 Bun de tipar : 30.IX.1975 Apărut 1975 Comanda nr. 859 Tiraj 19.500 Broşate 18.500+legate 1000 Hîrtie Offset A 61 x 86 de 120 g/m²
Coli de tipar 9

Tiparul executat sub comanda nr. 192 la I. P. „Filaret",
str. Fabrica de Chibrituri nr. 9 – 11, Bucureşti
Republica Socialistă România

Lei 10,50